

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 12, 2025

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1238](#) 05-09-2025

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5230](#) 26-08-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2257](#) 26-08-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5172](#) 21-08-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1708](#) 19-08-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4998](#) 12-08-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4856](#) 05-08-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5023](#) 05-08-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1703](#) 17-06-2025

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:6172](#) 22-08-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:7090](#) 20-08-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:9290](#) 20-08-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5575](#) 15-08-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5574](#) 15-08-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10038](#) 14-08-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:6227](#) 13-08-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6898](#) 13-08-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6899](#) 13-08-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6804](#) 13-08-2025
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15366](#) 06-08-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:7724](#) 31-07-2025
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15375](#) 30-07-2025
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15112](#) 30-07-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:8737](#) 30-07-2025
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5527](#) 23-07-2025
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5391](#) 23-07-2025
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6895](#) 23-07-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:7675](#) 03-07-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:7239](#) 01-07-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:8292](#) 30-06-2025
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:14038](#) 18-06-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:8290](#) 12-06-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8523](#) 11-06-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:8283](#) 14-04-2025
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5525](#) 02-04-2025

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:213](#) 27-08-2025
[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:239](#) 20-08-2025
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:62](#) 19-08-2025
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:58](#) 19-08-2025
[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:173](#) 07-08-2025
[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:171](#) 30-06-2025
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:68](#) 29-04-2025

RECHTSPRAAK

Het hof veroordeelt het kind van erflater dat tezamen met hem een melkveehouderij exploiteerde op vordering van de andere kinderen in kort geding tot meewerken aan de verkoop van de onroerende zaken.

De drie appellanten en geïntimeerde zijn broer en zussen. Zij zijn voor gelijke delen erfgenaam in de onverdeelde nalatenschap van hun vader. Vader dreef bij leven samen met geïntimeerde in maatschapsverband een melkveehouderij, waarin vader het gebruik en genot van zijn onroerende zaken (boerderij met bijbehorende opstallen en percelen grond) had ingebracht. Centraal in dit kort geding staat de vraag of geïntimeerde conform de vordering van appellanten haar medewerking dient te verlenen aan verkoop en levering van die onroerende zaken. Geïntimeerde wil het melkveebedrijf primair op dezelfde locatie voortzetten en heeft een tegenvordering ingesteld dat zij dat kan doen zonder bemoeienis van appellanten. In eerste aanleg heeft de voorzieningenrechter de vorderingen over en weer afgewezen. Relevant is dat ook geïntimeerde oorspronkelijk mee opdracht heeft gegeven aan een makelaar om tot verkoop over te gaan. Verder kwalificeert de afnemer van de melk het bedrijf als “Aandachtsbedrijf” omdat het niet voldoet aan de gestelde kwaliteitseisen. Verder heeft een aan-/opkoper namens de provincie een bod voor de aankoop van de onroerende zaken uitgebracht dat appellanten willen accepteren. Ook heeft de bank de financiering per februari 2025 beëindigd. Het spoedeisend belang blijkt o.m. uit het feit dat de door de opkoper gestelde termijn waarbinnen het aanbod moest zijn geaccepteerd inmiddels is verlopen, maar dat de deur nog niet volledig dicht is. Het hof geeft aan dat vorderingen tot het verlenen van medewerking aan de overdracht van onroerende zaken, vooruitlopend op een verdeling van gemeenschappelijke zaken, op zichzelf ook in kort geding kunnen worden toegewezen. Of die vorderingen ook in dit geval moeten worden toegewezen, is het resultaat van een belangenafweging. Bij die afweging zal onder andere moeten worden gelet op (i) het voorlopige karakter van het oordeel, (ii) de mate van spoedeisendheid, (iii) de ingrijpendheid of onomkeerbaarheid van de gevraagde voorzieningen en (iv) de voor- en nadelen van het uitblijven daarvan. De omstandigheid dat de vorderingen van appellanten (voor geïntimeerde) een ingrijpend en onomkeerbaar karakter hebben, staat op zichzelf dus nog niet aan toewijzing in de weg. Ook met inachtneming van de terughoudendheid die past bij het treffen van een voorziening tot verkoop van onroerende zaken vooruitlopend op een verdeling, is het

hof van oordeel dat de vordering van appellanten moet worden toegewezen. Daarbij speelt mee dat geïntimeerde medeopdracht tot verkoop heeft gegeven en dat het hof niet aanneemt dat appellanten haar daartoe zouden hebben gedwongen en dat zij ook niet van het begin af aan heeft aangegeven een minimum aan de transactie te willen overhouden teneinde elders een bedrijf te kunnen beginnen. Ook de wens tot voortzetting van het bedrijf kan – zo het hof – de intrekking van de verkoopopdracht niet dragen. Ook staat vast dat geïntimeerde niet binnen de in het maatschapscontract vermelde termijn en op de voorgeschreven wijze aan appellanten te kennen heeft gegeven het bedrijf te willen voortzetten, en dit niet anderszins – tijdig – heeft gedaan. Geïntimeerde is volgens het hof jegens appellanten gebonden gebleven aan de verkoopopdracht, ook al omdat zij haar stelling dat een hogere opbrengst kan worden gerealiseerd niet heeft onderbouwd. In beginsel lag daarmee volgens het hof een bod voor dat objectief bezien voor alle partijen acceptabel leek. Het hof acht voorshands voldoende aannemelijk dat appellanten er ook zwaarwegend belang bij hebben dat de onroerende zaken daadwerkelijk verkocht worden. Uit het opzeggen van de financiering door de bank en het dreigen met een executieveiling, het aanmerken van het bedrijf als “Aandachtsbedrijf” door de afnemer van de melk en het opzeggen van de brandverzekering wordt genoegzaam aannemelijk dat het melkveebedrijf al jarenlang financiële problemen had en dat de bedrijfsvoering te wensen overliet en -laat. Aannemelijk is dat die situatie door de onenigheid tussen partijen alleen maar zal verergeren en dat dit de waarde van de onroerende zaken in de nalatenschap zal schaden. Daar komt bij dat kort na het overlijden van vader in onderling overleg tussen partijen de toen aanwezige veestapel is gehalveerd, omdat geïntimeerde de toen bestaande onderneming in die omvang niet kon drijven. Het gegeven dat daarna een aanzienlijk deel van het areaal is beteeld met mais dat niet voor de bedrijfsvoering was bedoeld maar voor verkoop onderstreept dat. Omdat de opkoper het aanbod inmiddels heeft ingetrokken, worden de vorderingen van appellanten alleen voorwaardelijk toegewezen, onder de voorwaarde dat de opkoper binnen twee maanden zijn aanbod opnieuw gestand doet.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5023

Zaaknummer: 200.354.109/01

Rechters: O.E. Mulder, W.F. Boele en C. Koopman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat executeur bezwaar maakt tegen de door de meerderjarigenbewindvoerder afgelegde eindrekening erkent de laatste te hebben gefraudeerd en wordt veroordeeld tot terugbetaling.

In oktober 2024 is de betrokkene wier goederen onder bewind zijn gesteld overleden. De door betrokkene benoemde executeur heeft bezwaar gemaakt tegen de afgelegde eindrekening en verantwoording en heeft de kantonrechter hierover geïnformeerd. De executeur stelt dat de bewindvoerder zichzelf gelden van betrokkene heeft toegeëigend. De executeur verzoekt de kantonrechter onderzoek te doen in de onderhavige kwestie. In april 2025 heeft de bewindvoerder ten overstaan van de kantonrechter erkend dat zij heeft gefraudeerd in de onderhavige zaak. Uit de stukken blijkt dat de bewindvoerder in 2024 aanzienlijke bedragen heeft overgeboekt van de rekening van betrokkene naar haar eigen rekening, totaal ten bedrage van circa € 29.000. Dit betwist de bewindvoerder niet. Zij heeft aangevoerd dat betrokkene haar graag wat extra geld wilde geven, maar dit standpunt is op geen enkele wijze nader onderbouwd of geconcretiseerd. Bovendien mag een door de kantonrechter aangestelde professionele bewindvoerder slechts een vaststaand tarief in rekening brengen, in 2024 was dat een bedrag van € 1.320. De bewindvoerder wordt veroordeeld tot terugbetaling aan de boedel van betrokkene hetgeen door haar als loon is geïncasseerd in 2024, waarop in mindering wordt gebracht hetgeen haar aan loon toekomt. Ter zitting heeft de kantonrechter de bewindvoerder gevraagd of zij in de jaren vóór 2024 ook frauduleus heeft gehandeld. Op deze vraag kon de bewindvoerder geen antwoord geven. Gelet op de verklaring van de bewindvoerder over het onjuist invullen van de eindrekening en verantwoording ten aanzien van uitgaveposten, is het naar het oordeel van de kantonrechter noodzakelijk dat ook voor eerdere jaren onderzocht dient te worden of de bewindvoerder gedurende die eerdere jaren ook frauduleus heeft gehandeld. Het ligt op de weg van de executeur om hier namens de erfgenamen via de (civiele) dagvaardingsprocedure vervolg aan te geven.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:8737

Zaaknummer: 11583148 BZ VERZ 25-787 ZK

Rechters: M.P. de Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof geeft een instructie ter zake van de waardebepaling van de tot de nalatenschap behorende woning, en houdt de beslissing aan over de eventuele uitgestelde opeisbaarheid van de legitieme portie en het beroep daarbij op de redelijkheid en billijkheid.

In het tussenarrest (ERF 2025-0349) heeft het hof beslist dat niet de beide geïntimeerden, maar appellant de enig erfgenaam is van erflaatster. In onderhavige beslissing gaat het hof in op diverse legitimaire kwesties. Het hof geeft aan over welke goederen partijen het eens zijn dat deze tot de nalatenschap behoren en beoordeelt bij de goederen waar dit niet het geval is of ze ertoe behoren. Vervolgens gaat het hof in de op waarde van de diverse goederen per de datum van overlijden van erflaatster. Het hof geeft aan op welke wijze de waarde bepaald kan worden van de tot de nalatenschap behorende woning. Het hof stelt vast dat de sieraden in bezit zijn van geïntimeerden en dat appellant de waarde daarvan wenst te verrekenen met de vordering van geïntimeerden uit hoofde van hun legitieme portie. Interessant is dat het hof aangeeft dat appellant niet bevoegd is tot verrekening, omdat de prestatie die hij te vorderen heeft (teruggave sieraden) niet beantwoordt aan zijn schulden jegens geïntimeerden tot betaling van de legitieme portie in geld (art. 6:127 lid 2 BW). Appellant kan een verplichting tot betaling van een bedrag in geld niet verrekenen met de verplichting van geïntimeerden. Wel geeft het hof aan dat partijen uiteraard zelf andere afspraken hierover kunnen maken. Voor de berekening van de legitimaire massa zijn bijna alle gegevens voorhanden met uitzondering van de waarde van de woning op de datum van overlijden waarvoor het hof een instructie heeft gegeven en iedere verdere beslissing aanhoudt. Het hof doet dit ook ter zake van het beroep van appellant op de redelijkheid en billijkheid ten aanzien van de opeisbaarheid van de legitieme porties. Partijen zijn het erover eens dat de legitieme porties opeisbaar zijn geworden zes maanden na het overlijden (derhalve in november 2021) en appellant wil dat het hof bepaalt dat uitkering van de legitieme porties pas aan de orde is bij verkoop en levering van de woning aan een derde of bij zijn overlijden. Het hof geeft aan dat het – gelet op de stellingen van appellant – dit verzoek zal beoordelen in het kader van de regels van artikel 4:5 BW (art. 25 Rv), maar dat daarvoor eerst moet vaststaan wat de omvang is van de geldsom die appellant aan geïntimeerden verschuldigd is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4998

Zaaknummer: 200.340.968

Rechters: M.L. van der Bel, J.H. Lieber en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst de stelling van eisers af dat betalingen door vader aan zijn partner paulianeus zouden zijn o.m. omdat zij zijn gedaan met wetenschap dat eisers vorderingen op vader wegens moeders nalatenschap niet konden worden voldaan.

Naar aanleiding van het overlijden van hun moeder in 2007 hebben de kinderen – onder wie de twee eisers – een bij zijn overlijden opeisbare OBV-vordering op hun vader/erflater gekregen. Erflater is op huwelijkse voorwaarden hertrouwd met gedaagde, en dit huwelijk is in 2015 door echtscheiding geëindigd. Kort na de scheiding kregen erflater en gedaagde opnieuw een relatie, zijn gaan samenwonen en in 2017 zijn zij tezamen eigenaar geworden van een woning. De koopsom ad € 161.000 is volledig voldaan door erflater en gefinancierd uit de verkoop van een uitsluitend op zijn naam staande woning. Na de verkoop van die woning in 2018 is de opbrengst van circa € 150.000 gestort op een en/of-rekening. Van die rekening heeft erflater in drie stappen € 64.000 overgeboekt naar een rekening van gedaagde. Erflater overlijdt in 2019 en heeft gedaagde tot enig erfgenaam en executeur benoemd. Zij heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. In resp. 2020 en 2022 hebben eiser 1 en 2 een beroep gedaan op hun legitieme portie en daarbij nadere informatie opgevraagd, waarvan een gedeelte is toegezonden. Tot op heden hebben eisers hun erfdelen in de nalatenschap van moeder niet ontvangen. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat de nalatenschap van vader een negatief saldo heeft en niet toereikend is om de vorderingen van eisers op de nalatenschap te voldoen. Het interessantst is de door de eisers gevorderde verklaring voor recht waarin wordt verklaard dat de aan gedaagde verrichte onverplichte rechtshandelingen zijn vernietigd, althans de rechtbank deze vernietigt, tot een bedrag van € 64.100. Verder vorderen zij (vaststelling van de) verdeling van de nalatenschap van moeder, veroordeling van gedaagde om de erfdelen uit moeders nalatenschap te betalen en vaststelling van hun legitieme portie. Na daartoe in de gelegenheid te zijn gesteld hebben eisers de andere twee kinderen opgeroepen waarna een van hen niet is verschenen, en van de ander leidt de rechtbank uit de feiten af dat ook als de oproeping aan deze zou zijn betekend, dit kind niet zou zijn verschenen. Een en ander betekent dat eisers ontvankelijk zijn in hun vordering tot verdeling van moeders nalatenschap. Eisers stellen dat, nu de aanschaf van de woning in 2017 geheel door vader is gefinancierd, gedaagde geen recht heeft op de helft van de

verkoopopbrengst van die woning. De bedragen die na verkoop zijn overgemaakt naar de privérekening van gedaagde moeten dan ook worden aangemerkt als schenkingen en daardoor is sprake van onverplichte rechtshandelingen. Vader wist of behoorde te weten dat hij en zijn erfgenaam/gedaagde als gevolg van de betalingen aan gedaagde de schuld uit hoofde van de OBV aan hen nimmer zouden kunnen voldoen. Gedaagde heeft naar mening van eisers in feite voor het overlijden van vader gefaciliteerd in het opsouperen van het vermogen van vader door samen met hem bankopnames en betalingen te doen terwijl zij wist dat er na het overlijden van vader onvoldoende vermogen zou zijn om de vorderingen van eisers te kunnen voldoen. Eisers zijn als schuldeisers van vader ernstig benadeeld omdat in nog geen jaar tijd een aanzienlijk vermogen van € 150.274,58 is verdwenen, waardoor hun vorderingen niet uit de nalatenschap kunnen worden voldaan. De betalingen aan gedaagde zijn op grond van artikel 3:45 BW vernietigbaar. Nu aan die betalingen geen geldige titel meer ten grondslag ligt, dienen de betalingen van in totaal € 64.100 in de boedel terug te keren. De rechtbank stelt vast dat gedaagde mede-eigenaar was van de verkochte woning die was gefinancierd uit de verkoop van vaders woning. Hierdoor kan de conclusie geen andere zijn dan dat vader de waarde van de onverdeelde helft aan gedaagde heeft geschonken. De stelling van eisers dat omdat gedaagde niet financieel heeft bijgedragen aan de aankoop, zij geen recht heeft op de helft van de overwaarde gaat dus niet op. Gesteld noch gebleken is dat vader op grond van de wet of overeenkomst gehouden was om de waarde van de onverdeelde helft aan gedaagde te schenken. Dit betekent volgens de rechtbank dat er sprake is van een onverplichte rechtshandeling om niet. Eisers hebben – zo de rechtbank – niet gesteld dat vader ten tijde van de hiervoor bedoelde schenking wist of behoorde te weten dat daarvan benadeling door een of meer schuldeisers in hun verhaalsmogelijkheden het gevolg zou zijn. Eisers hebben geen beroep op vernietiging van die rechtshandeling gedaan. Zij wensen enkel de gevolgen van de door vader aan gedaagde verrichte betalingen ad in totaal € 64.100 ongedaan te maken door daarvan de vernietiging te vorderen. De rechtbank stelt dan ook vast dat de betalingen door vader ná de verkoop niet als onverplicht kunnen worden gekwalificeerd aangezien gedaagde als gevolg van de schenking voor de onverdeelde helft eigenaar van deze woning was, aanspraak had op de helft van de verkoopopbrengst. Maar ook indien de betalingen wel als onverplicht zouden moeten worden aangemerkt omdat de schenking aan gedaagde van de onverdeelde helft eerst is gematerialiseerd door storting van de verkoopopbrengst van die woning en het verrichten van bedoelde betalingen aan haar, kan dat eisers niet baten. Voor een geslaagd beroep op de actio pauliana (art. 3:45 BW), die tot gevolg heeft dat de rechtshandeling vernietigbaar is, is in dit geval vereist dat vader bij het verrichten van de betalingen aan gedaagde wist of behoorde te weten dat daarvan benadeling van een of meer van zijn schuldeisers in hun verhaalsmogelijkheden het gevolg zou zijn. Die wetenschap is niet vereist bij gedaagde omdat het in deze zaak gaat om een onverplichte rechtshandeling om

niet. De eerste drie betalingen door de vader aan gedaagde ad in totaal € 50.100 zijn verricht binnen korte tijd na ontvangst van de verkoopprijs van € 150.274,58 in 2018. De laatste betaling (€ 14.000) heeft in juli 2019 plaatsgevonden. Gedaagde heeft ter zitting onweersproken gesteld dat vader van de verkoopopbrengst een bedrag van € 125.000 naar zijn eigen spaarrekening heeft overgemaakt. Bij deze stand van zaken kan de rechtbank niet tot het oordeel komen dat vader ten tijde van de betalingen aan gedaagde in 2018 wist of behoorde te weten dat hij daardoor de erfdeelen van eisers uit moeders nalatenschap niet meer kon betalen en hij daarvoor ook geen verhaal meer zou bieden. Die betalingen ad in totaal € 50.100 zijn dan ook niet vatbaar voor vernietiging. Met betrekking tot de betaling van € 14.000 in juli 2019 wordt aangenomen dat dit met betrekking tot bedoelde wetenschap van vader anders ligt. Vader is immers een maand later overleden en het vermogen dat hij naliet, was zeer gering. Die betaling is dan ook in beginsel vernietigbaar. Maar ook dit kan eisers niet baten. Eisers hebben weliswaar gesteld dat gedaagde bij leven van vader ervan op de hoogte was dat zij jegens vader een aanspraak hadden op uitkering van hun erfdeel uit de nalatenschap van moeder, maar gedaagde heeft dit gemotiveerd bestreden. Zij stelt dat zij bij leven van vader niet wist dat zijn kinderen een vordering op hem hadden uit de nalatenschap van moeder. Verder heeft gedaagde aangetoond dat zij het geld heeft uitgegeven, althans dat niets daarvan resteert. Daarmee is naar het oordeel van de rechtbank voldoende aangetoond dat gedaagde ten tijde van het instellen van de vordering tot vernietiging van rechtshandelingen door de betalingen van vader niet was gebaat. De rechtbank kan verder – zonder nadere onderbouwing – niets met de suggestie van eisers dat er nog meer bankrekeningen bij andere banken of andere polissen of “potjes” zouden zijn op naam van gedaagde. Dit heeft tot gevolg dat de vernietiging van de rechtshandeling (de betaling van € 14.000) ten aanzien van haar geen werking heeft, zo volgt uit het bepaalde in artikel 3:45 lid 3 BW. Gedaagde heeft dan ook met recht de bescherming ingeroepen die deze wetsbepaling haar biedt. Eisers hebben dan ook geen rechtens te respecteren belang bij hun vordering, strekkende tot vernietiging van de betaling van € 14.000. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de omvang van de vorderingen uit hoofde van de legitieme portie nihil bedraagt en dat deze vorderingen ook pas opeisbaar zijn na het overlijden van gedaagde. Ook het erfdeel ter zake van moeders nalatenschap hoeft gedaagde niet aan eisers te betalen, aangezien gedaagde de (negatieve) nalatenschap beneficiair heeft aanvaard. De rechtbank gaat voorbij aan de door eisers gestelde onrechtmatige onttrekkingen uit vaders nalatenschap door gedaagde nu dit niet nader wordt geadstrueerd. Ook heeft zich volgens de rechtbank geen van de andere uitzonderingen als bedoeld in artikel 4:184 BW voorgedaan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6804

Zaaknummer: C/05/434902 / HZ ZA 24-143

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof verwijst de zaak naar de rol omdat appellant heeft nagelaten de door de rechtbank benoemde vereffenaar op te roepen.

Voor de feiten zie ERF 2022-0257 waarin de rechtbank oordeelde dat moeder en een van haar zoons/appellant onrechtmatig hebben gehandeld jegens de andere zoon/geïntimeerde door de niet-opeisbare vordering van appellant in verband met vaders nalatenschap volledig uit te betalen in de wetenschap dat haar nalatenschap onvoldoende verhaal zou bieden voor de vordering van geïntimeerde. In 2019 is moeder overleden en hebben de erfgenamen volgens het versterkerrecht de nalatenschap beneficiair aanvaard. In mei 2019 is A benoemd tot (opvolgend) vereffenaar. Voordat het hof tot een inhoudelijke behandeling en beoordeling van de grieven toekomt, gaat het in op een tweetal procesrechtelijke aspecten. Geïntimeerde heeft aangevoerd dat de vereffenaar ten onrechte niet door appellant in hoger beroep is gedagvaard of is opgeroepen. Hij voert aan dat de (primaire) vorderingen van geïntimeerde in eerste aanleg zijn gericht op buitengerechtelijke respectievelijk gerechtelijke vernietiging van diverse rechtshandelingen tussen moeder en appellant. Omdat er sprake is van een processueel ondeelbare rechtsverhouding, moeten alle bij de rechtsverhouding betrokken partijen in de procedure worden betrokken, ook in hoger beroep. Het hof volgt geïntimeerde en oordeelt dat de vereffenaar in het geding moet worden opgeroepen om zich uit te laten over de geschilpunten in hoger beroep. De buitengerechtelijke vernietiging is een gerichte eenzijdige rechtshandeling. Als zij wordt uitgesproken door een derde, dan moet zij tot alle partijen zijn gericht (art. 3:50 lid 1 BW). Artikel 3:51 lid 2 BW bepaalt dat een rechtsvordering tot vernietiging van een rechtshandeling wordt ingesteld tegen hen die partij bij de rechtshandeling zijn. De rechter die – naar aanleiding van een daarop gericht verweer dan wel ambtshalve – vaststelt dat niet alle partijen bij de te vernietigen rechtshandeling in het geding zijn betrokken, dient gelegenheid te geven om de niet opgeroepen partij alsnog in het geding te betrekken door oproeping op de voet van artikel 118 Rv binnen een daartoe door de rechter te stellen termijn. Dit geldt zowel in eerste aanleg als na aanwending van een rechtsmiddel. Artikel 3:51 lid 2 BW geeft niet aan of deze regel ook geldt voor een vordering strekkende tot het verkrijgen van een verklaring voor recht dat een rechtshandeling vernietigd is. Uit voornoemde rechtspraak leidt het hof echter af dat ook dan alle partijen in rechte moeten worden betrokken, omdat een rechterlijke beslissing over een processueel ondeelbare

rechtsverhouding – waar hier sprake van is – steeds jegens alle bij die rechtsverhouding betrokken partijen gezag van gewijsde heeft, ongeacht door wie en tegen wie de vordering is ingesteld en ongeacht wie tegen de vordering verweer heeft gevoerd. Het is rechtens noodzakelijk dat een beslissing daarover in dezelfde zin luidt ten aanzien van alle bij die rechtsverhouding betrokkenen. Dit betekent dat in dit hoger beroep alle bij de hiervoor bedoelde rechtsverhouding betrokken partijen de mogelijkheid moeten krijgen om hun standpunt kenbaar te maken. Het hof stelt appellant in de gelegenheid om de vereffenaar alsnog in de procedure te betrekken. Appellant heeft verder aangevoerd dat geïntimeerde geen belang heeft bij een beoordeling van een van de grieven in incidenteel hoger beroep, omdat zijn vordering na executie van het vonnis waarvan beroep intussen geheel is voldaan. Geïntimeerde heeft geen enkel belang bij de gevorderde vernietiging van de in de eerste grief vermelde rechtshandelingen, aldus appellant. Geïntimeerde heeft nog geen gelegenheid gehad om op dit verweer te reageren, en krijgt dit alsnog waarbij het hof erop wijst dat hij in zijn reactie de werking van artikel 3:45 lid 4 BW dient te betrekken. De zaak zal naar de rol worden verwezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1703

Zaaknummer: 200.332.393_01

Rechters: J.J.M. Van Lanen, M. van Ham en C.M.J. Peters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De zussen worden niet-ontvankelijk verklaard in de door hen in de nalatenschappen van hun ouders ingestelde vorderingen tot o.m. verdeling van de nalatenschap omdat in de nalatenschap van vader een vereffenaar is benoemd.

Na het overlijden van moeder in 2022 hebben de twee zussen [partijen] een OBV-vordering gekregen op hun in 2023 overleden vader. In de nalatenschap van vader is in 2024 een vereffenaar benoemd. Partijen dienen in (re)conventie diverse vorderingen in, waaronder het vaststellen van de OBV-vordering, het vaststellen van de omvang en samenstelling van de nalatenschap van vader en de verdeling daarvan. Eiseres [in conventie] vordert bij conclusie van antwoord in reconventie dat haar op grond van artikel 118 Rv wordt toegestaan de vereffenaar op te roepen in de procedure. Zij stelt dat de vereffenaar is benoemd na het uitbrengen van de dagvaarding waardoor het voor haar niet mogelijk was de vereffenaar direct bij dagvaarding op te roepen. Gedaagde [in conventie] voert aan dat de vereffening zich in een vergevorderd stadium bevindt en dat eiseres op het moment van het uitbrengen van de dagvaarding wist dat er binnen afzienbare tijd een vereffenaar benoemd zou worden. Ook zal het oproepen van de vereffenaar de kosten van vereffening onevenredig doen toenemen en is het verzoek te laat ingediend. De rechtbank geeft het wettelijk kader van de vereffening aan en meldt dat daaruit voortvloeit dat het gedurende de vereffening niet mogelijk is dat een deelgenoot op grond van artikel 3:185 BW vordert dat de rechter de wijze van verdeling gelast of de verdeling vaststelt. In beginsel geldt derhalve dat, zolang de vereffening niet is voltooid, een partij niet-ontvankelijk is in haar vordering voor zover die strekt tot verdeling. Uit het arrest van de Hoge Raad van 19 mei 2017, ECLI:NL:HR:2017:93, volgt weliswaar dat in bepaalde omstandigheden van dit uitgangspunt kan worden afgeweken, maar van dergelijke omstandigheden is in onderhavig geval geen sprake, althans, die zijn niet gesteld noch in conventie noch in reconventie. De rechtbank acht de vorderingen van eiseres strekkende tot verdeling van de nalatenschap dan ook prematuur en verklaart haar niet-ontvankelijk in haar vorderingen in conventie. Ten aanzien van de vorderingen van gedaagde [in conventie] in reconventie strekkende tot de verdeling van de nalatenschap op een nader door haar te geven wijze oordeelt de rechtbank eveneens dat deze vordering prematuur is zolang de vereffenaar nog in functie is. Bovendien is het onnodig om een andere wijze van verdeling dan in

conventie gevorderd door middel van een reconventionele vordering te vragen. De betwisting van de gevraagde verdeling en voorstellen tot een andere verdeling te komen is dan voldoende. Een daartoe strekkende reconventionele eis is dus onnodig en werkt vertragend in de procedure. Ten aanzien van de overige vorderingen van gedaagde [in conventie] in reconventie, oordeelt de rechtbank dat dit vraagstukken zijn die binnen de vereffening dienen worden opgehelderd. Hetzij in overleg, hetzij bij verzet, hetzij bij gerechtelijke uitspraak in een procedure met de vereffenaar. De rechtbank wijst ook deze vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6895

Zaaknummer: C/05/447519 / HZ ZA 25-40

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank gaat in op de diverse door eiser in hoedanigheid van legitimaris en legataris ingestelde vorderingen tot het verschaffen van stukken/inlichtingen.

Erflater was op het tijdstip van zijn overlijden in 2023 gehuwd met gedaagde 1, en uit dit huwelijk zijn twee zoons geboren: gedaagde 2 en eiser. In zijn testament heeft erflater eiser uitgesloten als erfgenaam en aan hem gelegateerd een bedrag aan contanten groot gelijk aan de vordering die gedaagde 2 naar aanleiding van het overlijden op gedaagde 1 heeft verkregen. Gedaagde 1 heeft haar benoeming tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder aanvaard en is mede in die hoedanigheid gedagvaard. Eiser heeft een beroep gedaan op zijn legitieme portie en vordert voor zover nodig inkorting op aan gedaagde 2 gedane giften. In het incident vordert eiser o.m. inzage in en afgifte van stukken nodig voor de berekening van het legaat en legitieme portie waaronder een boedelbeschrijving en opgave van alle bevoordeling van gedaagde 2 door erflater. Eiser baseert zijn vorderingen op artikel 843a (oud) Rv. De rechtbank begrijpt verder uit de bewoordingen van de incidentele vordering dat eiser zijn vordering mede baseert op artikel 4:78 lid 1 BW. Nu artikel 4:78 BW specifiek betrekking heeft op het recht op inlichtingen voor de legitimaris en bovendien een ruimer toetsingskader biedt, zal de rechtbank de vorderingen in de eerste plaats hieraan toetsen en, indien nodig, aan artikel 843a Rv (oud). Eiser heeft geen feiten en omstandigheden gesteld waaruit blijkt dat gedaagde 1 een (andere) boedelbeschrijving onder zich heeft. Dat het door gedaagden overgelegde stuk volgens eiser niet kwalificeert als boedelbeschrijving, maakt niet dat eiser zonder nadere onderbouwing een nieuwe boedelbeschrijving kan vorderen. Over de omvang van het legaat stelt de rechtbank dat volgens eigen stellingen van eiser, gedaagde 1 overeenkomstig het testament van erflater de volledige vrije hand heeft om naar goeddunken over de nalatenschap te beschikken. Gedaagde 1 heeft de verdeling en vaststelling van de erfdelen en het legaat bepaald zoals is omschreven in een notariële akte die als productie in het geding is gebracht. Hierin is het legaat vastgesteld op € 22.918. In het licht van de ruimte die gedaagde 1 had om de hoogte van het legaat vast te stellen, heeft eiser onvoldoende gemotiveerd onderbouwd waarom hij inzage in de daarbij door gedaagde 1 gebruikte stukken nodig heeft voor de berekening van zijn legitieme portie. De vordering van eiser om gedaagden te veroordelen tot inzage en afgifte van alle bescheiden die eiser als legitimaris voor de berekening van zijn

legitieme portie heeft, wordt als te onbepaald afgewezen. Omdat gedaagden daartegen geen verweer hebben gevoerd, wijst de rechtbank de overige vorderingen van eiser om stukken met betrekking tot een aantal specifiek omschreven posten toe.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6899

Zaaknummer: C/05/442215 / HZ ZA 24-344

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verleent ontheffing van de verplichting tot vereffening nalatenschap.

De wettelijk vertegenwoordiger van de erfgenaam heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. Omdat het saldo van de nalatenschap positief is, wijst de kantonrechter het verzoek toe dat ertoe strekt ontheffing te krijgen van de verplichting om de nalatenschap van de overledene te vereffenen volgens de wet.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:7239

Zaaknummer: 11736677 \ EJ VERZ 25-183

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Om te komen tot een rechtvaardige verdeling tussen alle betrokken partijen van de nalatenschap van de in 1968 overleden erflater, doet het gerecht alsof de zoon die met zijn zes broers en zussen zou erven, zijn aanspraak op zijn erfdeel niet (door verwerping) heeft prijsgegeven.

Na het overlijden van de erflater in 1968 erfden zijn zeven zoons en dochters een perceel grond. Zoon 1 heeft die erfenis verworpen. In het tussenvonnis van mei 2025 is het gerecht uitgegaan van een aantal feiten en tot een voorlopige verdeling gekomen. Schriftelijke reacties en wat ter zitting door partijen is verklaard, leiden tot aanpassing van de door het Gerecht voorgestelde voorlopige verdeling, zoals ter zitting met partijen besproken. Zo is duidelijk geworden wat de reden was dat zoon 1 buiten de oorspronkelijke verdeling van de nalatenschap is gebleven, waardoor hij in het Kadaster ook niet als 1/6 gerechtigde op het perceel genoteerd staat. Zoon 1 lag in 1975 in scheiding en hij en de familie wilden niet dat zijn toenmalige echtgenote een claim zou kunnen leggen op een deel van het familiebezit. Zoon 1 heeft in dat verband de erfenis van zijn vader formeel verworpen. Uit ambtshalve onderzoek in de dossiers van de rechtbank is gebleken dat zoon 1 zijn oudste zus/dochter 1 heeft gemachtigd om namens hem de erfenis te verwerpen. Dat is gebeurd op 1 december 1975 maar met zijn broers en zusters had zoon 1 echter afgesproken dat dat uitsluitend in verband met de echtscheiding was en dat zijn broers en zussen na afronding van de echtscheiding de verdeling van de nalatenschap zouden afwerken, alsof zoon 1 nog gewoon erfgenaam was. Het voorgaande is voldoende onderbouwd met stukken. In deze zaak is – zo het gerecht – aan de orde een rechtvaardige verdeling tussen alle betrokken partijen. Daarom gaat het gerecht ervan uit alsof zoon 1 in 1968 samen met zijn zes broers en zussen erfde en de aanspraak op zijn erfdeel feitelijk niet heeft prijsgegeven. Vervolgens stelt het gerecht de erfdelen van eenieder vast, daarmee rekening houdend met de diverse overlijdens die inmiddels hebben plaatsgehad. Voordat het Gerecht de beslissing over de toedeling zal nemen, krijgen de erfgenamen nog eenmaal de kans dit in onderling overleg te regelen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 19-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:58

Zaaknummer: SXM202300404

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Enig erfgenaam wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek aan de kantonrechter om de door de rechtbank benoemde vereffenaar een aanwijzing te geven.

In zijn hoedanigheid van bestuurder van een vennootschap waarvan de aandelen tot de nalatenschap behoren, wil de door de rechtbank benoemde vereffenaar een schikking aangaan ter beëindiging van een door hem tegen bedrijf X gestarte procedure. De enig erfgenaam is het niet eens met het bedrag dat in dat kader door X zal worden betaald omdat hij vindt dat de vereffenaar onvoldoende rekening houdt met zijn belangen als die deze schikking aan zou gaan. De erfgenaam verzoekt de kantonrechter daarom om de vereffenaar een aanwijzing te geven, waarin de vereffenaar wordt gelast de te plannen zitting in de procedure af te wachten alvorens een (voorwaardelijke) schikking met X te onderzoeken en te bepalen dat de vereffenaar na die zitting uitsluitend met instemming van de erfgenaam/verzoeker een schikking mag treffen. Subsidiair wil hij dat voor het treffen van een schikking voorafgaande goedkeuring van de kantonrechter is vereist, dan wel meer subsidiair de benoeming van een rechter-commissaris. De kantonrechter verklaart de erfgenaam niet-ontvankelijk in zijn verzoek omdat de wet een belanghebbende geen mogelijkheid biedt om de kantonrechter te vragen een vereffenaar een aanwijzing te geven. Voor het ambtshalve geven van aanwijzingen ex artikel 4:210 BW ziet de kantonrechter geen aanleiding. De vereffenaar heeft aangegeven dat de uitkomst van de procedure hoogst onzeker is, dat de proceskosten inmiddels circa € 250.000 bedragen en aanzienlijk zullen toenemen als de procedure wordt voortgezet, en dat alle adviseurs hem het aangaan van de schikking adviseren.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10038

Zaaknummer: 11635267 VZ VERZ 25-2512

Rechters: M. Fiege

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Faillissementscurator is niet-ontvankelijk in vordering tegen de erfgenaam van een overleden bestuurder van een failliete vennootschap omdat deze bestuurder een executeur had benoemd.

Deze zaak draait om de vraag of de curator een vordering op gedaagden heeft in verband met het faillissement van een vennootschap. De rechtbank stelt vast dat het bestuur van de vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en dat aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De rechtbank is van oordeel dat X – die steeds enig formeel bestuurder van de vennootschap is geweest – zich niet voor het kennelijk onbehoorlijke bestuur van de vennootschap kan disculperen. In verband met het overlijden van X heeft de curator Y in de procedure betrokken. De advocaat van Y heeft door overlegging van een afschrift van het testament van X aangetoond dat zij in haar testament een executeur heeft benoemd. Op grond van artikel 4:145 BW is een executeur privaat, dus met uitsluiting van de erfgenamen, bevoegd de erfgenamen in rechte te vertegenwoordigen bij de uitvoering van zijn taak. Daarom heeft de curator naar het oordeel van de rechtbank haar vorderingen met betrekking tot de koopovereenkomst ten onrechte ingesteld tegen Y in plaats van tegen de executeur. De rechtbank verklaart de curator daarom niet-ontvankelijk in haar vorderingen voor zover ingesteld tegen Y. De rechtbank gaat daarbij voorbij aan de stellingen van de curator dat de executeur, op wiens kantoor de dagvaarding is betekend, op de hoogte is van de dagvaarding en van de tegen Y ingestelde vorderingen. Dit is niet relevant, omdat dit niet betekent dat daarmee de executeur als partij in deze procedure is betrokken. De advocaat van Y heeft er ook op gewezen dat hij in deze procedure niet optreedt namens de executeur.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:14038

Zaaknummer: C/09/666437 / HA ZA 24-435

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: E.A.H. ten Berge, J.A.M. van de Sande, H.J. Ruysendaal en N.P.O. Ruysch

RECHTSPRAAK

Erfgenamen van een overleden maat treden bij de vereffening van de ontbonden maatschap in de plaats van die maat en zijn in die hoedanigheid aansprakelijk voor de vorderingen van de maatschapsschuldeiser.

Kort en goed oordeelt de rechtbank dat een voormalige maat van een maatschap regres kan nemen op de erfgenamen van een andere voormalige maat. Een van de erven stelt dat de maatschap door het overlijden van erflaatster is ontbonden, en dat de erven niet in de plaats van erflaatster zijn toegetreden tot de maatschap en dat zij dus niet automatisch in de plaats zijn getreden. De rechtbank gaat niet mee in dit betoog. Door het overlijden van erflaatster is de maatschap inderdaad van rechtswege ontbonden. Na die ontbinding moet de maatschap worden vereffend en verdeeld. In beginsel wordt de vereffening uitgevoerd door de overgebleven maten. Dat de erfgenaam terecht stelt dat de erfgenamen niet tot de maatschap zijn toegetreden, doet daar niet aan af. Het overlijden van erflaatster brengt immers mee dat de erfgenamen krachtens algemene titel in diens rechtspositie treden. Dat geldt niet voor het lidmaatschap van de maatschap als zodanig, maar wél voor alle vermogensrechtelijke rechten en verplichtingen die uit die rechtspositie voortvloeien. Dit betekent dat de erfgenamen bij de vereffening van de ontbonden maatschap in de plaats van erflaatster treden en dat zij in die hoedanigheid aansprakelijk zijn voor eventuele vorderingen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:5391

Zaaknummer: 75408

Rechters: H.J. Schaberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de voormalige partner van erflaatster beveelt de rechtbank een voorlopig getuigenverhoor in verband met de vraag of de erfgenamen bij het ontruimen van de woning spullen van de partner hebben meegenomen.

Verzoeker en erflaatster hebben vanaf medio 1990 tot aan 15 maart 2020 een relatie gehad en samengewoond in een gehuurd appartement. De rechtbank beveelt een voorlopig getuigenverhoor in verband met de vraag of de erfgenamen bij het ontruimen van de woning spullen van de partner van de erflaatster hebben meegenomen. De rechtbank stelt vast dat er tussen partijen over en weer veel geschilpunten bestaan en dat de onderlinge verhoudingen al geruime tijd getroebleerd zijn. Voor zover de rechtbank kan overzien was dat voorafgaande aan haar overlijden ook al het geval tussen verzoeker en erflaatster. Duidelijk is dat de verhoudingen na haar overlijden tussen verzoeker en de erfgenamen van erflaatster niet zijn verbeterd. Hoewel de rechtbank aanneemt dat een getuigenverhoor voor een van de erven/verweerders belastend is, is de rechtbank niet van oordeel dat het belang van verzoeker bij dit verhoor veel minder zwaarwegend is dan het belang van die verweerder bij het niet houden van een voorlopig getuigenverhoor. Verzoeker heeft op de mondelinge behandeling voldoende toegelicht dat de vermiste zaken relevante waarde vertegenwoordigen en niet alleen emotionele waarde. Het verlangen van verzoeker om weer over deze zaken te kunnen beschikken, komt de rechtbank dan ook authentiek voor. Ook ter zake van het tijdsverloop tussen de vermissing van de zaken en het indienen van het verzoekschrift, heeft verzoeker een genoegzame verklaring gegeven. Deze verklaring komt erop neer dat hij tot aan het overlijden van erflaatster nog goede hoop had dat hij in overleg zijn zaken weer terug zou krijgen en dat pas gedurende de afwikkeling van de nalatenschap van erflaatster vooralsnog het tegendeel is gebleken.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 31-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:7724

Zaaknummer: C/15/359178 / HA RK 24-171

Rechters: D.D.M. Hazeu

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van het vaststellen van de omvang van haar vordering op moeder in verband met vaders nalatenschap heeft het kind recht op een aantal van de opgevraagde stukken.

Vervolg op ERF 2025-0155 waarin o.m. werd vastgesteld dat ook als een boedelbeschrijving niet aan alle voorwaarden voldoet, dat niet hoeft te leiden tot de nietigheid daarvan. In dit geval heeft de accountant van de maatschap in de specificatie opgenomen de waarden van de verschillende bezittingen van vader en zijn schulden. Verzoekster D had niet aangevoerd dat het overzicht onvolledig is. Gezien ook het inmiddels verstreken tijdsverloop na het overlijden van vader (meer dan acht jaar) kan die 'specificatie nalatenschap' dienen als boedelbeschrijving en bestaat er dus geen grond voor het opmaken van een (andere) boedelbeschrijving. Het hof stelde de omvang van de vordering nog niet vast. Ook onderhavige uitspraak is een tussenbeschikking waarin het hof o.m. bepaalt dat het kind/verzoekster krachtens de wettelijke verdeling een niet-opeisbare geldvordering op haar moeder heeft en recht heeft een aantal van de door opgevraagde stukken teneinde de omvang van de vordering te kunnen vaststellen. Vervolgens wordt verzoekster in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over de vraag wat volgens haar uit de overgelegde financiële bescheiden volgt voor de hoogte van haar geldvordering op moeder uit de nalatenschap van vader.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4856

Zaaknummer: 200.321.723/01

Rechters: O.E. Mulder, M.W. Zandbergen en T.K. Lekkerkerker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Bij verdeling van een na scheiding lang onverdeeld gebleven
huwelijksgemeenschap deelt de rechtbank de woning toe aan de erven
tegen de waarde op tijdstip scheiding.***

Vervolg op ERF 2025-0203, waarin de ex-echtgenote van erflater de gelegenheid kreeg om ook de andere vereffenaar (naast gedaagde) op te roepen in de procedure over de verdeling van de nimmer verdeelde huwelijksgemeenschap en de rechtbank constateerde dat de huwelijkse gemeenschap tussen eiseres/de ex-echtgenote en erflater niet is afgewikkeld en dat zij nog steeds de verdeling van die gemeenschap kan vorderen. In onderhavige procedure is alleen de verdeling van de woning aan de orde waarbij de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich brengen dat bij de verdeling van de woning als peildatum de datum van echtscheiding heeft te gelden. Thans deelt de rechtbank de woning toe aan de erven en stelt de vordering uit hoofde van de overbedeling vast op nihil (eiseres heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid de akte van geldlening in het geding te brengen).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15112

Zaaknummer: C/09/670919 / HA ZA 24-691

Rechters: J.J. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam van vruchtgebruikster krijgt opdracht te bewijzen dat vruchtgebruik door afstand teniet is gegaan; de rechtbank wijst schadevergoedingsvorderingen wegens niet verhogen van huur en achterstallig onderhoud af.

Voor de feiten in deze nalatenschap zie ook ERF 2023-0377 en ERF 2024-0417. Het eerste huwelijk van erflater X is geëindigd door het overlijden van zijn echtgenote Y. Uit dit huwelijk zijn zes kinderen geboren, van wie er inmiddels twee zijn overleden. De acht eisers in deze procedure zijn de vier in leven zijnde kinderen en de kinderen van de twee overleden kinderen. Op het tijdstip van zijn overlijden in 1980 was X op huwelijkse voorwaarden gehuwd met Z. Uit dit huwelijk zijn geen kinderen geboren. X heeft zijn kinderen tot erfgenamen benoemd en aan Z het vruchtgebruik gelegateerd van (door te kiezen) goederen van zijn nalatenschap en haar vrijgesteld van de verplichting tot het stellen van zekerheid, bepaald dat zij het bestuur heeft over de aan vruchtgebruik onderworpen goederen en dat zij geheel vrij is in de wijze van beleggen. In 1981 is de akte afgifte vruchtgebruik gepasseerd. Z is in 2021 overleden. Gedaagde 1 is de plaatsvervangend executeur in haar nalatenschap en gedaagde haar dochter en enig erfgenaam. Kort en goed draait het om de afgifte van de onder het vruchtgebruik vallende goederen. Na de mondelinge behandeling is tussen partijen niet langer in geschil dat de twee aan vruchtgebruik onderworpen appartementsrechten in volle eigendom van eisers zijn gekomen. Verder is niet langer in geschil dat de overige aan vruchtgebruik onderworpen goederen contant zijn gemaakt, dat de gelden op een beleggingsrekening bij de ABN AMRO bank zijn gestort met en dat eisers bloot eigenaren van deze rekening waren en erflaatster vruchtgebruikster. In geschil is of Z bevoegd was de vruchtgebruikgoederen te vervreemden en verteren. Eisers stellen dat op grond van het bepaalde in artikel 126 ONBW het testament van X moet worden uitgelegd aan de hand van het oud BW. In het oud BW ontbrak een regeling die de vruchtgebruiker de bevoegdheid gaf de aan vruchtgebruik onderworpen goederen te vervreemden en te verteren. De gedaagden verbinden geen rechtsgevolg aan hun standpunt dat erflaatster naar oud recht (mogelijk toch) een recht van verbruik en vertering toekwam. De rechtbank kan om die reden geen beslissing nemen over de verteringsbevoegdheid van erflaatster. Dit staat aan de beoordeling van het geschil overigens niet in de weg, nu gedaagden niet stellen dat erflaatster het

vruchtgebruikvermogen heeft verteerd. De gedaagden stellen dat na het overlijden van erflaatster het gestelde vruchtgebruikvermogen, met uitzondering van de twee appartementsrechten, niet is aangetroffen in de (nog) aanwezige administratie van erflaatster, terwijl erflaatster wel het vruchtgebruik administreerde. Eisers als eigenaren van de beleggingsrekening en aan wie afschriften van die rekening zouden moeten zijn toegezonden, moeten het antwoord hebben op de vraag wat er met het vruchtgebruikvermogen is gebeurd. Volgens gedaagden is het antwoord dat er sinds 1996 geen vruchtgebruik meer bestaat, anders dan op de twee appartementsrechten, welk vruchtgebruik is geëindigd met het overlijden van erflaatster. Een andere woning waarvan eisers stellen dat deze is aangeschaft met/uit vruchtgebruikvermogen heeft volgens hen nooit tot het vruchtgebruikvermogen behoort. De gedaagden voeren een bevrijdend verweer zodat op hen de stelplicht rust en – nu de rechtbank oordeelt dat eisers die stelling voldoende hebben betwist – de bewijslast van hun stelling dat er sinds 1996 geen vruchtgebruik meer bestaat, anders dan op de twee appartementsrechten. Met het verzoek van gedaagden om in het kader van bewijslevering rekening te houden met de aanwezigheid van bewijsnood aan hun zijde, stemt de rechtbank niet in. Eisers stellen terecht dat op erflaatster als beheerster van het vruchtgebruikvermogen de plicht rustte om van het (verloop van het) vruchtgebruikvermogen een deugdelijke administratie bij te houden. Indien en voor zover sprake mocht zijn van bewijsnood, komt dat om die reden voor rekening en risico van erflaatster dan wel haar dochter als haar rechtsopvolger. De rechtbank draagt gedaagden op te bewijzen dat het vruchtgebruik sinds 1996 niet meer bestaat doordat erflaatster Z in dat jaar afstand van het recht op vruchtgebruik heeft gedaan. Ten aanzien van de schadevergoedingsvordering van eisers wegens – kort gezegd – achterstallig onderhoud overweegt de rechtbank dat niet in geschil is dat de appartementen in een slechte staat van onderhoud verkeren en het laten verrichten van periodiek schilderwerk in beginsel moet worden aangemerkt als regulier onderhoud dat door een vruchtgebruiker moet worden verricht en dat Z hierin is tekortgeschoten. Erflaatster Z is dan ook aansprakelijk voor de schade die eisers door deze tekortkoming lijden. Het is aan eisers om te stellen en onderbouwen dat van schade sprake is. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers niet aan hun stelplicht voldaan. Naar het oordeel van de rechtbank is onvoldoende onderbouwd dat uit de offerte ten aanzien van het buitenschilderwerk blijkt dat die kosten hoger zijn dan gebruikelijke onderhoudskosten of dat sprake is van waardeverlies van de appartementen. Mede gelet op het feit dat erflaatster Z het beheer had en vrij was in de wijze van beleggen, hebben eisers onvoldoende onderbouwd op welke grond erflaatster gehouden was om de huren van de appartementen periodiek te verhogen. De daarop gebaseerde schadevergoedingsvordering wijst de rechtbank af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:5525

Zaaknummer: C/02/400552 / HA ZA 22-417 (T)

Rechters: M.M. van 't Nedereind

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ongehuwde partner van erflater krijgt gelegenheid haar vergoedingsvorderingen jegens hem c.q. zijn erven te specificeren en te onderbouwen.

Volgens een in 2021 afgegeven verklaring van erfrecht heeft de in 2018 overleden erflater X zijn zus A en halfzus B voor resp. 2/3 en 1/3 als zijn erfgenamen achtergelaten. Dit geding betreft de financiële afrekening tussen Y [de partner die langdurig in Sint Maarten heeft samengewoond met X en met hem een samenlevingsovereenkomst had] en A en B. Partijen hebben eerder tegen elkaar geprocedeerd. In dit geding hebben partijen over en weer diverse vorderingen tegen elkaar ingesteld. Een aantal vergoedingsvorderingen baseert Y op artikel 1:87 en 1:87a BW. Deze wetsbepalingen zijn tot stand gekomen bij Landsverordening van 9 januari 2014, AB 2014 no. 14. Volgens het hof kan in het midden blijven in hoeverre deze wetsbepalingen, gelet op het overgangsrecht, van toepassing zijn op de door Y gepretendeerde vergoedingsvorderingen, want de vorderingen zijn in elk geval ook gebaseerd op bepalingen van het samenlevingscontract. Het hof geeft aan dat Y in beginsel overeenkomstig haar aanbod dient te worden toegelaten tot bewijs van haar stelling dat zij de begrafenis kosten uit eigen vermogen heeft betaald en dat zij uit eigen vermogen investeringen heeft gedaan in de woning en de appartementen van X. Eerst zal het Hof Y echter in de gelegenheid stellen haar vorderingen te specificeren met een correcte en direct inzichtelijke optelling van bedragen. Het hof verzoekt Y ook zich daarbij uit te laten over de vraag of zij wenst te worden toegelaten tot getuigenverhoor, ook al kan de vordering blijkens het voorstaande slechts toewijsbaar zijn voor zover die investeringen betreft die in een beperkte periode zijn gedaan.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:213

Zaaknummer: SXM2024H00021

Rechters: G.C.C. Lewin, W.P.M. ter Berg en M.A. Loth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat bewijs niet is geleverd dat betaling door vader aan zoon aflossingen waren van een lening, worden deze in aanmerking genomen bij de berekening van de legitieme portie.

In vervolg op ERF 2025-0286 staat centraal wat de omvang is van de legitieme portie van eiseres in de nalatenschap van de vader van partijen waarbij mede in geschil is of de door erflater aan gedaagde betaalde bedragen moeten worden gezien als een gift dan wel aflossing van een geldlening. De rechtbank komt het oordeel dat het bewijs van aflossingen op een lening onvoldoende is gegeven. Daarbij speelden diverse factoren een rol. Zoals de stelling dat erflater de schuld niet in de aangifte IB 2020 heeft vermeld omdat hij die schuld voor zijn echtgenote verborgen wilde houden; dit is echter niet aannemelijk omdat zijn echtgenote op 6 augustus 2020 is overleden en de aangifte pas na afloop van het belastingjaar 2020 kan zijn gedaan. Voor de verdere beoordeling is niet relevant of het ontvangen bedrag van € 250.000 onverschuldigd betaald is, dan wel leidt tot ongerechtvaardigde verrijking, dan wel moet worden aangemerkt als een gift, omdat in alle gevallen de legitimaire massa met € 250.000 toeneemt. De rechtbank zal de juridische kwalificatie van de terugbetaling dan ook in het midden laten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15366

Zaaknummer: C/09/668458 / HA ZA 24-538

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de bezwaarde wiens erfdeel tevens onder bewind is gesteld, wordt de verwachter die door erflater tot bewindvoerder is benoemd, ontslagen wegens tegenstrijdig belang.

De in 2022 overleden erflater was op huwelijkse voorwaarden gehuwd met verzoekster X en had een buitengerechterlijke relatie met verweerster Y. In zijn testament heeft hij zijn dochters uitgesloten als erfgenaam en in een tweetrapsbepaling X als enig bezwaarde en Y als verwachter aangewezen. Ook is aan X de last opgelegd om aan Y een maandelijkse lijfrente van € 8.000 uit te keren. In het belang van de rechthebbende is een testamentair bewind ingesteld over de verkrijging van X. Na ontslag van de beide opvolgende executeurs/bewindvoerders is Y de bewindvoerder over hetgeen X erft. In deze zaak verzoekt X om het ontslag van Y als testamentair bewindvoerder. X stelt dat er gewichtige redenen zijn voor het ontslag omdat de belangen van partijen lijnrecht tegenover elkaar staan en Y in ernstige mate tekortschiet in haar taken als bewindvoerder. De kantonrechter wijst het verzoek toe en benoemt een professional tot bewindvoerder en verwijst daarbij naar artikel 4:164 lid 2 BW en geeft aan van oordeel te zijn dat duidelijk sprake is van tegenstrijdige belangen. X is immers enig erfgenaam en zij heeft de bevoegdheid om de nalatenschap op te maken (verteren) terwijl Y verwachter is. Dat heeft tot gevolg dat alles wat minder wordt uitgegeven na overlijden van X naar Y gaat. Daarin is het belang van Y gelegen terwijl het voor X van belang is om haar leven met dezelfde levensstandaard voort te zetten. Verder weegt mee dat het testamentair bewind is ingesteld om deze belangen van X te beschermen. Y stelt weliswaar dat erflater met het bewind heeft bedoeld om ook haar belangen als lastbevoordeelde te beschermen en dat dit uit het concept testament blijkt, maar dit concepttestament is niet gepasseerd, zodat de kantonrechter hieraan voorbijgaat. Y betwist de tegenstrijdige belangen niet en de kantonrechter geeft aan dat deze maken dat er strengere eisen worden gesteld aan het vertrouwen in de bewindvoerder. De keuze van Y om het leefgeld niet langer aan X te betalen, terwijl Y wel de last/lijfrente van 8.000 per maand aan zichzelf heeft betaald, is het evenwicht tussen bezwaarde en verwachter (ook) niet ten goede gekomen. Daarmee heeft Y in ieder geval de schijn gewekt dat zij het onder het testamentair bewind vallende erfdeel niet onafhankelijk en uitsluitend in het belang van zichzelf beheert. Ook geeft de kantonrechter aan dat het vrij uitzonderlijk is dat Y als verwachter tot

bewindvoerder is benoemd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:8283

Zaaknummer: 11542275 \ EJ VERZ 25-57

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zoon ontzegt partner van erflater ondanks aan haar gelegateerd woonrecht de toegang tot de woning en is deswege gehouden tot vergoeding van de schade.

In deze zaak wijst het gerecht de vorderingen van de enig erfgenaam van erflater af om de partner van erflater/gedaagde te veroordelen tot terugbetaling van door haar van de rekening van erflater opgenomen gelden en vergoeding van immateriële schade. Erflater verbleef weliswaar in een hospice maar was volgens het gerecht in staat om toezicht te hebben en houden op zijn financiën en eiser heeft niet onderbouwd dat gedaagde verantwoordelijk kan worden gehouden voor de slechte verstandhouding tussen eiser en erflater. De reconventionele vordering van gedaagde wordt wel toegewezen. Volgens het gerecht staat vast dat eiser gedaagde de toegang tot de woning heeft ontzegt en haar daarmee heeft gedwongen een andere woning te zoeken hoewel haar het tijdelijk gebruik/woonrecht van erflaters woning was gelegateerd.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 30-06-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:171

Zaaknummer: CUR202403755

Rechters: M.E.B. de Haseth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat de pachter/medegedaagde heeft aangeboden de percelen over te nemen tegen onverpachte waarde, verwijst de rechtbank de incidentele vordering tot ontbinding van de pachtovereenkomst niet naar de pachtkamer.

De hoofdzaak heeft betrekking op een vordering tot vaststelling van de wijze van verdeling van een aantal bestanddelen van de nalatenschappen van de vader en moeder van partijen, waaronder perceel X. In het incident wordt gevorderd om de tussen erflater en A (een van de gedaagden) gesloten pachtovereenkomst die betrekking heeft op de percelen grasland te ontbinden, althans de zaak in zoverre door te verwijzen naar de bevoegde pachtkamer. Eiseressen in het incident verzetten zich tegen toedeling van X tegen de verpachte waarde aan A. De pachtovereenkomst moet worden aangemerkt als een overeenkomst voor onbepaalde tijd, nu de grondkamer geen goedkeuring voor deze overeenkomst heeft verleend. A gebruikt – zo eiseressen in het incident – de percelen grasland uitsluitend voor het houden van hobbydieren, dus niet bedrijfsmatig. Dat is strijdig met zijn verplichtingen als pachter en een rechtsgrond voor ontbinding van de pachtovereenkomst. De rechtbank verwijst naar de regels van artikel 3:171, eerste volzin, BW en artikel 3:184 BW en 3:185 BW en geeft aan dat er een belangrijke uitzondering is op de regel dat vorderingen en verzoeken ten behoeve van de gemeenschap tegen een deelgenoot in de verdeling moeten worden betrokken; namelijk als het gaat om gevallen waarin een vordering of een verzoek ten behoeve van de gemeenschap tegen een deelgenoot zich niet ervoor leent om in de verdeling van de gemeenschap te worden betrokken. In een dergelijk geval kan de vordering of het verzoek tegen de deelgenoot wel op de voet van artikel 3:171 BW worden ingesteld, respectievelijk ingediend. Zo'n geval doet zich hier voor, omdat een vordering tot ontbinding van een pachtovereenkomst tot het exclusieve domein van de pachtkamer moet worden gerekend. De verdelingsrechter mag zich dus niet over een gevorderde ontbinding van een pachtovereenkomst uitspreken. Vervolgens is er volgens de rechtbank voortsnog geen aanleiding voor verwijzing naar de pachtkamer omdat A heeft aangeboden de percelen grasland in onverpachte staat over te nemen. Uitgangspunt bij een verdeling is dat eerst de deelgenoten in de gelegenheid zullen worden gesteld om goederen uit de gemeenschap over te nemen. Als partijen hierover overeenstemming kunnen bereiken, kan de gevorderde verwijzing in ieder geval achterwege blijven. De verdere

behandeling van de incidentele vordering wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15375

Zaaknummer: C/09/687228 / HA ZA 25-55,1

Rechters: A.C. Bordes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van twee van de kinderen/erfgenamen stelt de kantonrechter het derde kind/verweerder een termijn als bedoeld in artikel 4:192 lid 2 BW.

Erflaatster is in 2021 overleden en laat als erfgenamen achter haar drie kinderen, de beide verzoekers en verweerder. Verzoekers verzoeken dat de kantonrechter verweerder een termijn stelt om een keuze te maken over de aanvaarding van de nalatenschap. De kantonrechter gaat in op de noodzaak van een erfgenaam om zich goed te beraden over de keuze die hij/zij hierover wenst te maken. Een erfgenaam komt echter geen onbeperkte beraadtermijn toe, omdat het voor een ordentelijke afwikkeling van de nalatenschap noodzakelijk is dat op enig moment duidelijk wordt welke keuze ieder der erfgenamen wenst te maken. Zo ook in deze zaak. Verzoekers hebben feitelijk de nalatenschap van erflaatster zuiver aanvaard en wensen de nalatenschap na een periode van bijna vier jaar definitief af te wikkelen door het resterende banksaldo te verdelen. Gelet op het tijdsverloop sinds het overlijden van erflaatster vindt de kantonrechter dit een legitiem belang; verzoekers worden belemmerd in de afwikkeling c.q. verdeling van de nalatenschap door de weigering van verweerder om zijn keus te maken. Er kan nog geen verklaring van erfrecht worden afgegeven en zolang dat het geval is, zal de bank niet meewerken aan het vrijgeven van het banksaldo. Verweerder heeft geen redelijk belang bij zijn weigering omdat vaststaat dat de nalatenschap slechts bestaat uit een positief banksaldo en enkele roerende zaken en alle schuldeisers zijn voldaan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 20-08-2025
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:9290
Zaaknummer: 11364182 \ EJ VERZ 24-343
Rechters: J.S. Reid
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank houdt grensoverschrijdend erfopvolgingsgeschil aan omdat niet duidelijk is of is voldaan aan Haags Betekeningsverdrag 1965.

Omdat drie van de gedaagden in dit grensoverschrijdend erfopvolgingsgeschil in het buitenland wonen, moet de rechtbank beoordelen of de Nederlandse rechter bevoegd is en naar welk recht de vorderingen van eiseres beoordeeld moeten worden. Nu erflaatster ten tijde van het overlijden haar gewone verblijfplaats in Nederland had, is de Nederlandse rechter bevoegd om uitspraak te doen in het geschil. Op grond van artikel 21 van de Erfrechtverordening is op de erfopvolging in haar geheel het recht van de staat van toepassing waar de erflaatster op het tijdstip van overlijden haar gewone verblijfplaats had, zodat Nederlands recht van toepassing is. De drie betreffende gedaagden wonen in Turkije, zodat op de betekening het Haags Betekeningsverdrag 1965 van toepassing is. De betekening van een dagvaarding moet op grond van het Verdrag plaatsvinden op de wijze zoals beschreven in de artikelen 3 tot en met 6 van het Verdrag. Uit artikel 7 van de Uitvoeringswet Betekeningsverdrag 1965 volgt dat de dagvaarding moet worden betekend aan het parket van in dit geval het arrondissement Oost-Nederland (overeenkomstig art. 55 lid 1 Rv). De in het Verdrag bepaalde wijze van betekening wordt voltooid door toezending aan het parket in het arrondissement Oost-Nederland van de verklaring als bedoeld in artikel 6 van het Verdrag. In die verklaring geeft de centrale autoriteit van de aangezochte Staat aan dat uitvoering is gegeven aan het betekeningsverzoek, op welke wijze dit is gedaan, de plaats waar en het tijdstip waarop uitvoering is gegeven aan het betekeningsverzoek en de persoon aan wie het stuk is afgegeven. De dagvaarding is in ieder geval betekend aan het parket in het arrondissement Oost-Nederland. Een verklaring in de zin van artikel 6 van het Verdrag is echter niet overgelegd zodat niet duidelijk is of het parket bedoelde aanvraag bij de centrale autoriteit Turkije heeft ingediend. Nu gedaagden niet in het geding zijn verschenen en er geen verklaring als bedoeld in artikel 6 is ingediend, waarin de buitenlandse staat verklaart dat er uitvoering is gegeven aan het betekeningsverzoek van de dagvaarding, wordt de zaak aangehouden en krijgt eiseres de gelegenheid om aan te tonen dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 15 lid 2 van het verdrag.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6898

Zaaknummer: C/05/450477 / HZ ZA 25-107

Rechters: K.H.A. Heenk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel hij heeft aangegeven achter de onterving van betrokkene te staan, wordt de broer op zijn eigen verzoek tot meerderjarigenbewindvoerder benoemd.

Een zaak waarin het enige erfrechtelijke aanknopingspunt de onterving betreft van een zoon wiens vermogen onder bewind is gesteld en de vraag of relevant is dat een nieuw te benoemen bewindvoerder aangeeft achter die onterving te staan. In 1998 is een beschermingsbewind ingesteld over de goederen van betrokkene X en is [vader] Y tot bewindvoerder benoemd, en in 2004 tevens tot mentor. A, een broer van X, verzoekt om Y te ontslaan als bewindvoerder en mentor en hemzelf te benoemen tot opvolgend bewindvoerder en mentor. Een akkoordverklaring van Y is als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd. Belanghebbende B, de zus van X, verzet zich. X is door bewindvoerder/mentor Y onterfd en A staat hier achter. B wil echter dat te zijner tijd (als de erfenis vrijkomt), indien noodzakelijk, een beroep wordt gedaan op de legitieme portie door de bewindvoerder. Omdat A achter het feit staat dat betrokkene is onterfd, heeft zij er geen vertrouwen in dat dit zal gaan gebeuren als verzoeker tot bewindvoerder wordt benoemd. Op grond van de artikelen 1:448 lid 2 en 1:461 lid 2 BW verleent de kantonrechter ontslag indien de bewindvoerder/mentor daar zelf om verzoekt, zodat het verzoek wordt toegewezen. Gelet op – kort gezegd – de frequentere contacten en nauwere band tussen X en A benoemt de kantonrechter A tot bewindvoerder/mentor. Dat A achter de onterving van X staat, maakt dit niet anders. Wel geeft de kantonrechter aan dat een bewindvoerder ieder jaar verantwoording aan de kantonrechter moet afleggen en op grond van de Aanbevelingen Meerderjarigenbewind, Curatele en Mentorschap, aanspraak moet maken op de legitieme portie. Als een bewindvoerder meent dat het niet in het belang van betrokkene is om hier aanspraak op te maken, heeft hij machtiging van de kantonrechter nodig. De kantonrechter gaat er dan ook van uit dat verzoeker, als bewindvoerder, in beginsel voor betrokkene aanspraak zal maken op de legitieme portie en alleen als dat niet in zijn belang is machtiging zal vragen om hier geen aanspraak op te hoeven maken. Ten overvloede wijst de kantonrechter verzoeker er nog op dat als hij zich hier niet aan houdt, hij voor eventuele door betrokkene geleden schade aansprakelijk is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:7675

Zaaknummer: 11302001 BM VERZ 24-2328 en 11302002 MB VERZ 24-691 JM

Rechters: E. Jonker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de afwikkeling van de nalatenschappen is volgens het hof een vaststellingsovereenkomst gesloten over de afwikkeling omdat uit niets blijkt dat enig voorbehoud is gemaakt o.m. in verband met de fiscale consequenties van de regeling in brede zin.

Eiseres en verweerder zijn de kinderen van hun resp. in 2018 en 2019 overleden vader en moeder. In de testamenten van beide ouders is de dochter/eiseres (en haar afstammelingen) onterfd, de zoon/verweerder tot (mede-)erfgenaam benoemd en medeverweerder tot (opvolgend) executeur. Partijen zijn met elkaar in gesprek gegaan over de afwikkeling van beide nalatenschappen. Op 12 december 2019 hebben zij samen met hun oom X gesproken over die afwikkeling. Op 18 december 2019 heeft de adviseur van eiseres een concept van een onderhandse akte gemaakt met daarin een vaststellingsovereenkomst over de afwikkeling van de nalatenschap tussen eiseres, verweerder en de executeur. Tot ondertekening van een akte is het nooit gekomen. Verweerder heeft op 19 december 2019 aan de adviseur van eiseres bericht dat hij de onderhandelingen afbreekt. In geschil is o.m. of partijen een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten, zoals eiseres stelt. Bij de beoordeling citeert het hof uitgebreid uit de correspondentie en leidt daaruit af dat verweerder op 12 december 2019 aan eiseres een aanbod heeft gedaan dat eiseres uit de nalatenschappen van haar ouders diverse goederen (waaronder een boerderij, inboedel, kunstvoorwerpen) zou krijgen en dat eiseres dit aanbod heeft aanvaard. Verweerder betwist niet dat hij het bedoelde aanbod heeft gedaan en evenmin dat eiseres dat aanbod heeft aanvaard. Hij heeft ook niet geprotesteerd tegen de weergave van de overeenkomst door eiseres maar voert wel aan dat er desondanks nog geen overeenkomst tot stand is gekomen, omdat op 12 december 2019 nog niet is gesproken over essentiële onderdelen waarover eiseres en verweerder het ook eens hadden moeten worden om te kunnen spreken van een echte overeenkomst. Die essentiële onderdelen zijn volgens verweerder de fiscale consequenties van de regeling in brede zin (erfbelasting en schenkbelasting), de garantie die de executeur wenst voor de voldoening van erf- en schenkbelasting en de finale kwijting door eiseres jegens verweerder als erfgenaam en de executeur voor de afwikkeling van de legitieme aanspraken van eiser. Het hof is van oordeel dat tussen eiseres en verweerder door aanbod en aanvaarding de door eiseres gestelde overeenkomst tot stand is gekomen; in elk geval mocht zij erop vertrouwen dat die

overeenkomst was gesloten. Uit niets blijkt dat eiseres of verweerder enig voorbehoud heeft gemaakt in verband met de fiscale consequenties van de regeling in brede zin (erfbelasting en schenkbelasting), de garantie die de executeur wenst voor de voldoening van erf- en schenkbelasting en de finale kwijting. De overeenkomst behelst dat verweerder ervoor zorgt dat eiseres goederen uit de nalatenschap van haar ouders krijgt. Uit een gespreksverslag blijkt dat dit een finale regeling is. Dat de overeenkomst fiscale gevolgen heeft, is duidelijk, maar het maken van afspraken over die fiscale gevolgen is geen wezenlijk onderdeel van de overeenkomst zelf. De wet bevat regels over wie erf- en schenkbelasting is verschuldigd en daarvoor aansprakelijk en/of draagplichtig is. Niet gesteld of gebleken is dat het maken van afwijkende afspraken hier voor de hand had gelegen. Het is voor de totstandkoming van een overeenkomst als de onderhavige daarom in beginsel niet noodzakelijk dat daarover afspraken worden gemaakt, ook niet als het gaat om een grotere nalatenschap met navenant een hogere belasting. Naar het oordeel van het hof doet de enkele omstandigheid dat wellicht nog enige aanscherping gewenst was in elk geval niet af aan de tussen verweerder en eiseres gemaakte afspraken en het feit dat zij elkaar daaraan wederzijds mochten houden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2257

Zaaknummer: 200.332.042

Rechters: J.H. Lieber, M.L. van der Bel en P.B. Kamminga

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dat de gebruiksmogelijkheden van een bij de verdeling van een nalatenschap verkregen perceel tegenvallen, is geen reden om op de verdeling terug te komen.

Eiser en de vijf gedaagden hebben als erfgenamen een regeling getroffen over de verdeling van negen tot de nalatenschap behorende percelen. Die regeling is vastgelegd in een proces-verbaal van 26 januari 2023. Bij notariële akte van 29 augustus 2023 is de verdeling geëffectueerd. Evenals aan de andere erfgenamen werd een perceel grond A van 767 m² aan eiser toebedeeld, samen met nog een ander perceel grond, dat ruim zesmaal zo groot was. In onderhavige procedure wil eiser – zo begrijpt het gerecht – op de gesloten overeenkomst en verdeling terugkomen en stelt zich op het standpunt dat hij een onjuiste voorstelling had omtrent de grootte van perceel A omdat hij er geen rekening mee heeft gehouden, en ook niet behoefde te houden, dat een aanzienlijk deel van dat perceel tot de gemeenschappelijke toegangsweg behoort. Eiser stelt dat hem dat pas na constatering van het Kadaster is gebleken. Omdat dit niet in de overeenkomst is geregeld vindt eiser dat er een nieuwe verdeling moet komen waarbij, zo begrijpt het gerecht, de andere erven een deel van de aan hen toebedeelde grond aan hem moeten afstaan dan wel hem financieel moeten compenseren. Het gerecht is van oordeel dat eiser geen beroep toekomt op artikel 6 van de vaststellingsovereenkomst (waarvan de inhoud niet uit het vonnis blijkt) en dat er geen sprake is van wanprestatie, onrechtmatig handelen of handelen in strijd met de redelijkheid en billijkheid door gedaagden doordat zij hun medewerking aan een nieuwe verdeling van het oorspronkelijke perceel weigeren. Relevant voor dit oordeel is o.m. dat er sinds lang een onverharde weg op het perceel loopt die als ontsluitingsweg fungeert. Niet voor niets is in de vaststellingsovereenkomst een bepaling opgenomen over het gebruik van de toegangsweg. Anders dan eiser het doet voorkomen heeft hij bij het effectueren van de verdeling geen grond ingeleverd. Het mag zo zijn dat de toegangsweg leidt tot beperktere gebruiksmogelijkheden en dat weer gevolgen heeft voor de (waarde van) de stukken grond van eiser, maar dat komt voor zijn risico en rekening aangezien hij bij het sluiten van de vaststellingsovereenkomst op de hoogte was van de eigenschappen van het perceel en in verband met de gemeenschappelijke toegangsweg (nadere) verplichtingen op zich heeft genomen. Bovendien gaat de toegangsweg niet alleen ten koste van de mogelijkheden van het perceel van eiser.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 19-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:62

Zaaknummer: SXM202400726

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan een eventueel verjaarde vordering van erflater op een erfgename wier erfgenaamschap vervallen is verklaard, worden toegerekend aan haar aandeel in de ontbonden huwelijksgemeenschap?

De uitspraak in eerste aanleg kwam aan bod in ERF 2023-0490. Na het overlijden van erflater in 2017 en erflaterster in 2020 zijn hun kinderen, appellant A en geïntimeerde B, in beginsel hun enige erfgenamen. In rechte is vastgesteld [ERF 2023-0125] dat de niet-tijdige nakoming door A van een sublegaat leidde tot verval van de door erflater aan haar toegekende erfstelling en legaat. Daarmee is A enig erfgenaam van erflater. In 2020 is C tot vereffenaar benoemd van beide nalatenschappen. Onderhavige procedure ziet op een door B in 1999 met erflater gesloten leningsovereenkomst. De rechtbank besliste o.m. dat de vordering wél is verjaard voor wat betreft een gedeelte van de te betalen rente, maar bij gebreke aan een voor opeisbaarheid vereiste ingebrekestelling níet voor wat betreft de hoofdsom. Het hof stelt het bedrag van de hoofdsom van de geldlening van B met rente op 1 januari 2025 vast op € 379.015. Het hof oordeelt verder dat A in dit geval niet kan verlangen dat het verjaarde deel van de rente bij een verdeling kan worden toegerekend op het aandeel van B in de ontbonden huwelijksgemeenschap. Het hof geeft aan dat zowel geïntimeerde B als appellant A verklaringen voor recht vraagt over de verjaring van rechtsvorderingen tot aflossing van de geldlening, de betaling van rente daarover en de opeisbaarheid en de omvang van deze vorderingen. Appellant vraagt voor het geval deze rechtsvorderingen geheel of deels verjaard zouden zijn ook nog een verklaring voor recht over toerekening bij een verdeling van deze vorderingen aan het aandeel van geïntimeerde in de ontbonden huwelijksgemeenschap (art. 3:184 lid 1 BW). Appellant vraagt ook B te veroordelen om het door haar vanwege de geldlening verschuldigde bedrag te betalen aan hem of aan de vereffenaar. Het hof verwijst naar artikel 3:302 BW en de taak en bevoegdheden van een vereffenaar en bepaalt dat appellant en geïntimeerde ook tijdens de vereffening van de nalatenschappen van hun ouders al een voldoende belang hebben bij de gevraagde verklaringen voor recht. De vereffenaar vertegenwoordigt bij de vervulling van zijn taak de erfgenamen in die nalatenschappen in rechte. Het instellen van de rechtsvorderingen ter verkrijging van de verklaringen voor recht in deze procedure houden geen verband met de vervulling van de taak van de vereffenaar. De vereffening verhindert dan ook niet dat appellant en geïntimeerde procesbevoegd zijn om die

verklaringen voor recht te vragen. Het hof vernietigt dan ook de beslissingen van de rechtbank in conventie dat geïntimeerde niet-ontvankelijk is in haar vorderingen tegen appellant en in reconventie dat appellant niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen ongedaan maken (vernietigen). Wel geldt dat appellant niet-ontvankelijk is in zijn vordering tot veroordeling van geïntimeerde om het door haar verschuldigde aan hem te betalen. Die vordering behoort tot de ontbonden huwelijksgemeenschap. Appellant is niet bevoegd tot het instellen van een rechtsvordering ten behoeve van zichzelf. Hij kan zo'n rechtsvordering wel instellen ten behoeve van de ontbonden huwelijksgemeenschap tegen derden (art. 3:171 BW), maar niet tegen een andere deelgenoot.

Vervolgens gaat het hof in op de verjaringskwestie van de hoofdsom en rentecomponent van de geldlening. Interessant is met name de passage over de vraag op de verjaarde vordering kan worden toegerekend. Het hof geeft aan dat in de rechtsgeleerde literatuur en in de lagere rechtspraak de vraag of toerekening ook mogelijk is bij een schuld waarvan de rechtsvordering tot betaling is verjaard, verschillend wordt beantwoord. De Hoge Raad heeft tot nog toe nooit over deze vraag geoordeeld. Het hof heeft eerder steeds geoordeeld dat ook toerekening van de natuurlijke verbintenis die overblijft na verjaring van de rechtsvordering tot nakoming van die verbintenis mogelijk is. Het hof brengt op die lijn in deze zaak een nuance aan en oordeelt dat appellant in dit geval niet kan verlangen dat op het aandeel van geïntimeerde in de ontbonden huwelijksgemeenschap ook wordt toegerekend wat zij aan de gemeenschap schuldig is vanwege rente op de geldlening die zij niet heeft betaald, maar waarvan de rechtsvordering tot betaling is verjaard. Artikel 3:184 lid 1 BW maakt het mogelijk bij een verdeling betaling af te dwingen van een vordering op een deelgenoot. Uit de strekking van deze bepaling kan worden afgeleid dat deze bij een natuurlijke verbintenis die nu juist als hoofdkenmerk heeft dat zij rechtens niet afdwingbaar is, in beginsel buiten toepassing moet blijven. In de rechtspraak is eerder geoordeeld dat er een reden is van dat beginsel af te wijken voor de natuurlijke verbintenis die overblijft na verjaring van de rechtsvordering. De reden is dat artikel 3:184 BW weliswaar geen verrekening in de zin van artikel 6:127 e.v. BW is, maar wel een daarmee vergelijkbare rechtsfiguur en dat een overeenkomstige toepassing van artikel 6:131 lid 1 BW betekent dat ook de natuurlijke verbintenis die overblijft na verjaring van de rechtsvordering kan worden toegerekend volgens artikel 3:184 lid 1 BW. Tussen de verrekening van artikel 6:127 BW en de gedwongen schuldtoerekening van artikel 3:184 lid 1 BW bestaan overeenkomsten. Beide bepalingen gaan over het betalen van een schuld met iets wat daartegenover staat. Artikel 6:127 BW maakt het mogelijk een schuld aan een schuldeiser te betalen met een vordering op diezelfde schuldeiser; volgens artikel 3:184 lid 1 BW kan een deelgenoot afdwingen dat de schuld van een andere deelgenoot aan de gemeenschap (de schuldeiser) als het ware kan worden betaald met het aandeel van die deelgenoot in de gemeenschap. Bij de verrekening van artikel 6:127 BW is het ook mogelijk een schuld aan een

schuldeiser te betalen met een verjaarde vordering. Artikel 6:131 lid 1 BW bepaalt immers dat de bevoegdheid tot verrekening ook na verjaring van de rechtsvordering blijft bestaan. Daarbij geldt wel dat die bevoegdheid er op enig moment moet zijn geweest: de bevoegdheid tot verrekening moet zijn ontstaan voordat de verjaringstermijn van de te verrekenen vordering is verstreken. Er is naar het oordeel van het hof aanleiding om die regel ook bij artikel 3:184 lid 1 BW toe te passen. Voor gedwongen toerekening van verjaarde vorderingen is dan plaats, als maar op enig moment voordat de verjaring was voltooid de bevoegdheid tot gedwongen schuldtoerekening heeft bestaan. Aan die voorwaarde is in deze zaak niet voldaan. Appellant en geïntimeerde zijn door het overlijden van erflaterster op 25 februari 2020 samen deelgenoot geworden in de ontbonden huwelijksgemeenschap van hun moeder en in haar nalatenschap. Op zijn vroegst is dus pas op 25 februari 2020 de bevoegdheid van appellant ontstaan te verlangen dat de schulden van geïntimeerde aan de ontbonden huwelijksgemeenschap op haar aandeel in die gemeenschap worden toegerekend. Omdat op dat tijdstip de rechtsvordering tot betaling van de rente over de lening tot en met 2014 al was verjaard is er nooit een moment geweest dat de rechtsvordering nog niet was verjaard en de bevoegdheid tot schuldtoerekening al wel bestond. Het is in dit geval nog denkbaar dat uit de eisen van de redelijkheid en billijkheid die tussen deelgenoten gelden (art. 6:166 lid 3 BW) zou voortvloeien dat appellant anders dan hiervoor is geoordeeld toch mag verlangen dat ook de verjaarde vorderingen worden toegerekend op het aandeel van geïntimeerde in de ontbonden huwelijksgemeenschap. De reden daarvoor zou kunnen zijn dat het hier gaat om een vordering uit geldlening van een vader aan zijn dochter. In familierelaties als deze kan anders dan in een zakelijke relatie tussen derden het geval zou zijn doorgaans niet worden verwacht dat een vader tijdens leven rechtsmaatregelen tegen zijn dochter zal treffen (stuiting van verjaring en inning in rechte). Dat zou die familierelatie ernstig in gevaar kunnen brengen. Het hof ziet in dit geval daarvoor geen aanleiding. Erflater heeft in zijn testament uitdrukkelijk rekening gehouden met het vervallen van het erfgenaamschap van geïntimeerde. Uiteindelijk is geïntimeerde geen erfgenaam van erflater. De geldlening en de daarover verschuldigde rente zijn in dat geval juist niet te beschouwen als een voorschot op haar erfdeel. Bovendien betreft het hier een geldlening met een zakelijke achtergrond.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5230

Zaaknummer: 200.339.613

Rechters: J.H. Lieber, R. Prakke-Nieuwenhuizen en J.U.M. van der Werff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat de nalatenschap van moeder nog diverse vorderingen heeft op een van de erven/kinderen.

In het geschil tussen de drie broers/erfgenamen van moeder is in geschil of een van hen een door hem in beheer genomen bedrag van moeder nog moet terugbetalen, wat de omvang van de vordering is en of de vordering teniet is gegaan door verrekening. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de erfgenaam niet voldaan aan zijn stelplicht. Zo heeft hij geen eenduidig standpunt ingenomen ten aanzien van de vordering van moeder op hem en hebben de andere twee de gestelde tegenvordering op moeder betwist. Aan bewijslevering op dit punt wordt daarom niet toegekomen. De rechtbank gaat er daarom van uit dat de nalatenschap nog een vordering heeft uit hoofde van het beheren van geld van moeder. De rechtbank bepaalt de omvang van die vordering en stelt vast dat de nalatenschap nog meer vorderingen heeft op de betreffende erfgenaam en wat de omvang daarvan is.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:5527

Zaaknummer: C/02/429416 / HA ZA 24-686 (E)

Rechters: Fleskens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst vordering tot afgifte door notaris van herroepen testament af.

Eisers is enig kind van de in 2020 overleden erflater. Erflater heeft in 1984 een testament laten opstellen en heeft dat in 2018 herroepen waarbij hij eiseres heeft onterfd en een achterneef tot enig erfgenaam heeft benoemd. Bij beschikking van 22 februari 2024 is een door eiseres verzocht voorlopig deskundigenonderzoek door de rechtbank Limburg toegewezen en vervolgens heeft de deskundige geoordeeld dat het waarschijnlijk is dat erflater ten tijde van het opmaken van het testament uit 2018 niet in staat was zijn wil te bepalen. Eiseres is vervolgens een bodemprocedure bij de rechtbank Limburg gestart tegen de achterneef waarin zij een verklaring voor recht vordert dat het testament uit 2018 nietig is. In de procedure stelt de achterneef dat eiseres geen belang heeft bij haar vordering tot nietigverklaring omdat niet duidelijk is of zij op grond van het herroepen testament uit 1984 erfgenaam is. In die procedure heeft de rechtbank eisers in de gelegenheid gesteld om contact met de notaris op te nemen en het herroepen testament op te vragen. Met een beroep op de notariële geheimhouding is dit verzoek afgewezen. In onderhavige procedure is de vordering tot afgifte in geding. De rechtbank geeft aan dat het op grond van de overgelegde stukken en hetgeen eiseres ter zitting naar voren heeft gebracht onvoldoende aannemelijk is dat eiseres zonder afschrift van het herroepen testament (waarschijnlijk) niet-ontvankelijk zal worden verklaard in de bodemprocedure. In het proces-verbaal van de zitting van 4 juni 2025 staat weliswaar dat het, om vast te stellen of eiseres een belang heeft bij haar vordering, noodzakelijk is om kennis te nemen van de inhoud van het herroepen testament, maar in datzelfde proces-verbaal staat ook dat de rechter erop wijst dat eiseres ook zou kunnen erven als zij niet is benoemd tot erfgenaam of legataris in het herroepen testament. In de latere rolbeslissing van 2 juli 2025 staat bovendien dat eiseres om proceseconomische redenen in de gelegenheid is gesteld om het herroepen testament op te vragen. Daartoe is aan haar bijvoorbeeld geen bewijsopdracht verstrekt, wat wel voor de hand had gelegen als de rechter dat nodig achtte voordat tot inhoudelijke beoordeling van de vordering over kan worden gegaan. De rechtbank heeft juist meegedeeld zich voldoende voorgelicht te achten om te kunnen beslissen. Gelet op voorgaande is in ieder geval in dit stadium geen sprake van uitzonderlijke en zwaarder wegende omstandigheden die maken dat het verschoningsrecht doorkruist zou moeten

worden. Mogelijk zou dat anders kunnen komen te liggen als eiseres in de bodemprocedure de opdracht zou krijgen het herroepen testament over te leggen (zodat het niet overleggen daarvan voor haar nadelige processuele consequenties krijgt), maar daarvan is nu geen sprake.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:6172

Zaaknummer: 773203

Rechters: W.M. de Vries

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De door de erven gesloten overeenkomst van verdeling is niet vernietigbaar wegens dwaling hoewel een van de erven daarin voor een te klein deel is opgekomen, maar gerecht vult ambtshave aan dat artikel 3:195 lid 2 BWXM wel van toepassing is.

In 1951 is erflater overleden en partijen zijn diens enige erfgenamen. Tot de nalatenschap behoort een perceel grond. In 2021 is een overeenkomst gesloten waarin is vastgelegd hoe zij dat perceel verdelen. Afgezien van de diverse (re)conventionele vorderingen is vooral interessant dat een van de vijf gedaagden [X] stelt dat zij er bij het sluiten van de overeenkomst van uit is gegaan dat zij voor 1/8 erfgenaam was, maar dat later is gebleken dat zij voor 5/8 erfgenaam is. Zij wil daarom dat het perceel alsnog verdeeld wordt op basis van de juiste verhoudingen. Zij eist dat het Gerecht de overeenkomsten vernietigt, omdat zij heeft gedwaald zoals bedoeld in artikel 6:228 BWXM. Dat betoog slaagt niet omdat het hof de overeenkomst aanmerkt als een verdeling en omdat op een verdeling artikel 6:228 BWXM niet van toepassing is (art. 3:199 BWXM). X heeft ook niet gesteld dat zij heeft gedwaald over de waarde van het perceel. Zij heeft slechts gedwaald over de grootte van haar erfdeel. Ook de stelling dat zij dacht dat een andere nalatenschap werd verdeeld (wat daar ook van zij), betreft geen dwaling over de waarde van het perceel. De verdeling kan dus niet worden vernietigd op grond van dwaling. X stelt dat zij niet langer aan de verdeling gebonden is. Het Gerecht vult ambtshalve de rechtsgrond hiervoor aan (art. 52 Rv) en oordeelt voorshands dat de overige erfgenamen bij de verdeling van het perceel zijn opgekomen voor een te groot aandeel. Dat zou betekenen dat de verdeling gedeeltelijk zonder gevolg blijft. X kan dan eisen dat het perceel alsnog correct wordt verdeeld (art. 3:195 lid 2 BWXM). Het Gerecht heeft deze grondslag tijdens de mondelinge behandeling niet aan de orde gesteld (art. 118 Rv) en geeft de partijen in het kader van hoor en wederhoor daarom de gelegenheid om op dit voorlopige oordeel te reageren.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 29-04-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:68

Zaaknummer: SXM202400854

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een in Engeland opengevallen nalatenschap gaat de kantonrechter niet in op de vraag welk recht van toepassing is en verleent machtiging om de nalatenschap namens de minderjarigen te verwerpen.

In de nalatenschap van de te Engeland overleden erflater verzoeken verzoekers machtiging om de nalatenschap namens hun minderjarige kinderen te verwerpen. De nalatenschap is in Engeland opengevallen, zodat op de erfopvolging niet de Europese Erfrechtverordening van toepassing is en aan de hand van het Engels internationaal privaatrecht moet worden bepaald welk recht, al dan niet ingevolge een door erflater gedane rechtskeuze, van toepassing is op de erfopvolging en of dit recht de mogelijkheid biedt om door middel van het afleggen van een verklaring de aansprakelijkheid voor schulden van de nalatenschap te beperken. Deze vragen liggen in deze procedure niet ter beantwoording voor. Verzoekers dienen zich daaromtrent en over de wijze waarop, de termijn waarbinnen en de plaats waar de nalatenschap kan worden verworpen voor zover nodig (juridisch) te laten informeren. De kantonrechter geeft verder aan dat verzoekers voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat de nalatenschap negatief is, dan wel dat het positieve saldo, mocht daarvan al sprake zijn, zodanig gering is dat van verzoekers niet kan worden gevegd de afwikkeling van de nalatenschap op zich te nemen. De kantonrechter verleent de machtiging.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:5574

Zaaknummer: 11795596 OV VERZ 25-2642 (E)

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om de termijn als bedoeld in artikel 4:193 lid 1 BW te verlengen wordt afgewezen.

Omdat het daartoe strekkende verzoek te laat is ingediend, wordt het verzoek van de meerderjarigenbewindvoerder om de termijn als bedoeld in artikel 4:193 lid 1 BW te verlengen afgewezen met als gevolg dat de nalatenschap geldt als beneficiair aanvaard. De kantonrechter had de bewindvoerder meegedeeld voornemens te zijn het verzoek wegens termijnoverschrijding af te wijzen. Daarop heeft de bewindvoerder niet anders gereageerd dan door aan te geven dat de verlenging tijdig is aangevraagd, hetgeen volgens de kantonrechter niet het geval is. De bewindvoerder heeft ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid haar standpunten toe te lichten ter gelegenheid van een mondelinge behandeling.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:5575

Zaaknummer: 11755994 OV VERZ 25-2312

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter verklaart zich niet bevoegd om te beslissen op een verzoek ex artikel 4:16 lid 4 BW, oordeelt dat de gemaakte boedelbeschrijving aan de vereisten voldoet en wil in verband met vaststellen omvang vordering een deskundige benoemen.

Nadat het huwelijk tussen erflater X en verweester Y door echtscheiding was geëindigd, zijn zij met elkaar hertrouwd. Uit dit huwelijk zijn geboren verzoeker A alsmede de belanghebbenden B en C. Erflater heeft Y, B, C en D tot zijn erfgenamen benoemd en de wettelijke verdeling van toepassing verklaard. A verzoekt om inzage in en afschrift van de stukken van de nalatenschap van erflater op straffe van een dwangsom, artikel 4:16 lid 4 BW. De kantonrechter overweegt dat uit artikel 42 RO volgt dat in burgerlijke zaken de rechtbank bevoegd is, behoudens bij de wet bepaalde uitzonderingen. Artikel 93 sub d Rv geeft de wetgever de mogelijkheid om in de wet te bepalen dat bepaalde zaken worden behandeld en beslist door de kantonrechter. In de wet is echter niet bepaald dat een verzoek op grond van artikel 4:16 lid 4 BW door de kantonrechter wordt behandeld. De beslissing op dit deel van het verzoek van A moet dus worden genomen door de rechtbank en niet door de kantonrechter. De kantonrechter verwijst de zaak (vooralsnog) niet (ambtshalve) door naar de rechtbank omdat A zijn verzoek heeft ingetrokken. Het verzoek van A tot het vaststellen van een boedelbeschrijving wijst de kantonrechter af omdat Y al een boedelbeschrijving heeft opgesteld die op zichzelf voldoet aan de vereisten die aan een boedelbeschrijving worden gesteld. Dat A de waarde van vermogensbestanddelen betwist maakt dit niet anders. Ter zake van het vaststellen van de omvang van de vordering heeft de kantonrechter behoefte aan voorlichting van een deskundige en hij stelt partijen in de gelegenheid zelf een deskundige voor te dragen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:8290

Zaaknummer: 11411018 \ EJ VERZ 24-377

Rechters: S.W.S. Kiliç

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de verdeling van een nalatenschap bepaalt het gerecht dat de onroerende goederen aan een derde moeten worden verkocht en stelt de wijze vast waarop dit zal moeten geschieden.

Partijen zijn ieder voor een gelijk 1/5 deel gerechtigd tot de nalatenschap waartoe enkele onroerende goederen behoren. Het Gerecht stelt partijen in de gelegenheid om deze onderhands aan een derde te verkopen voor een door het gerecht bepaalde minimumkoopsom of een door de meerderheid van de partijen schriftelijk te bepalen hogere of lagere koopsom, waarvoor het betreffende goed verkocht moet worden zodra dat bedrag (of meer dan dat) wordt geboden door een derde. Het Gerecht stelt de periode voor de onderhandse verkoop vast op acht maanden na de uitspraak, of op een door de meerderheid van de partijen schriftelijk te bepalen kortere of langere periode. Na ommekomst van een vastgestelde termijn is ieder der partijen bevoegd om de onroerende goederen zonder toestemming van de overige deelgerechtigden in het openbaar te doen verkopen voor een door het gerecht per onroerend goed bepaalde minimumkoopsom of een door de meerderheid van de partijen schriftelijk te bepalen andere minimale koopsom. De netto-opbrengt van de verkoop moet gelijkelijk worden verdeeld tussen partijen. Over de kwestie of bepaalde kosten ten laste van de nalatenschap komen, oordeelt het Gerecht dat die kosten geen nalatenschapsboedelschulden betreffen, en dat deze eerst voor rekening of ten laste komen van die boedel als alle deelgerechtigden het daarmee eens zijn. Dat is niet het geval, temeer omdat sprake is van een aanzienlijke hoeveelheid kostenposten die niet zien op de onderhavige procedure die uitmondt in de verdeling van de nalatenschap.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:239

Zaaknummer: AUA20190226

Rechters: A.H.M. van de Leur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de onderfde legitimaris wijst de kantonrechter een notaris aan die de boedelbeschrijving opstelt.

Erflaatster was de moeder van partijen en belanghebbende. Erflaatster heeft verzoekster uitgesloten van erfopvolging en verweerster als executeur benoemd. Verzoekster verzoekt de kantonrechter een boedelbeschrijving te bevelen, daarvoor een notaris te benoemen en verweerster te verplichten medewerking te verlenen aan de afgifte van alle door de notaris gevraagde en benodigde gegevens.

Verzoekster heeft een beroep op haar legitieme portie gedaan en heeft daarvoor gegevens nodig om de omvang en de samenstelling van de nalatenschap en haar legitieme portie duidelijk te krijgen. Volgens verzoekster verleent verweerster hieraan geen medewerking. Verweerster verklaart dat erflaatster haar ongevraagd heeft aangewezen als executeur en dat zij deze rol tot op heden niet heeft aanvaard, en zichzelf niet in staat acht de rol van executeur te vervullen. Zij stemt in met het voorstel van verzoekster om een notaris aan te wijzen om de boedelbeschrijving op te maken en zegt haar medewerking toe. De kantonrechter verwijst naar artikel 627 Rv, stelt vast dat verweerster niet heeft betwist dat verzoekster haar recht en belang summierlijk aannemelijk heeft gemaakt en wijst een notaris aan die de boedelbeschrijving moet opmaken. Ter zake van het verzoek om verweerster te veroordelen tot afgifte van de in het verzoekschrift genoemde stukken acht de kantonrechter zich niet bevoegd in verband met het bepaalde in artikel 42 Wet Ro en artikel 93 sub d Rv. De kantonrechter verwijst de zaak niet door naar de rechtbank, omdat verzoekster op de zitting te kennen heeft gegeven hierop geen prijs te stellen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:8292

Zaaknummer: 11495967 \ EJ VERZ 25-12

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De legataris was geen persoon als bedoeld in artikel 4:59 BW, en vanwege omvang nalatenschap wordt door legitimarissen op het legaat ingekort.

Erflater is in 2021 overleden, heeft eisers als erfgenamen achtergelaten en aan gedaagde een onverdeeld aandeel van een in Suriname gelegen 1/6 aandeel in een volledig perceel grond. Eisers hebben met andere familieleden het volledige perceel verkocht, de levering heeft nog niet plaatsgevonden. Volgens eisers is het legaat aan gedaagde nietig op grond van artikel 4:59 BW omdat zij als mantelzorger geen voordeel kan en mag genieten uit een testament dat erflater tijdens de verzorging heeft gemaakt. Verder wordt de legitieme portie geschonden als gedaagde het perceelaandeel toebedeeld krijgt, omdat dit het waardevolste vermogensbestanddeel van de nalatenschap is. Eisers wonen in Engeland en Suriname, maar erflater had in Nederland zijn gewone verblijfplaats zodat de Europese Erfrechtverordening (EEV) van toepassing is, en de Nederlandse rechter bevoegd is en Nederlands recht toepasselijk is, artikelen 4 en 22 lid 1 EEV. Eisers hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard en hebben in hun hoedanigheid van vereffenaars belang bij de beoordeling van de geldigheid van het legaat. De rechtbank oordeelt dat eisers onvoldoende hebben onderbouwd dat gedaagde ten tijde van het opmaken van het testament in juni 2015 zorg verleende die gelijkgesteld kan worden met de zorg van een BIG-geregistreeerde en de bijbehorende afhankelijkheidsrelatie. De ondersteuning die gedaagde erflater vóór juni 2015 bood, waaronder de rechtbank ook het koken en wassen van kleding schaaft, was vooral van praktische aard vanuit een vriendschappelijke relatie in de vorm van mantelzorg. Dat is niet hetzelfde als beroepsmatig verleende zorg waar een BIG-registratie voor vereist is en brengt daarom ook niet de eerder bedoelde afhankelijkheidsrelatie mee. Ook als gedaagde wel zou hebben geholpen met het spuiten (hetgeen zij betwist) van insuline, voldoet die bijstand niet aan de in artikel 4:59 lid 1 BW bedoelde zorgverlening. De stelling van eisers dat gedaagde volledige controle over alles had, draagt niet bij aan de stelling dat zij erflater beroepsmatige zorg verleende. Dat gedaagde later in 2017 PGB-budget is gaan ontvangen, zegt op zichzelf niets over de soort zorg waarvoor zij het PGB-budget ontving (bijvoorbeeld huishoudelijke hulp), laat staan over de zorg die gedaagde ten tijde van het opmaken van het testament in juni 2015 verleende. Daar komt bij dat erflater gedurende de coronapandemie is overleden en

eisers niet weten waaraan hij is overleden zodat de rechtbank niet kan vaststellen of dit een ziekte is geweest waarvoor gedaagde erflater heeft verzorgd voorafgaand aan het testament in 2015. Vervolgens stelt de rechtbank de omvang van de nalatenschap en legitieme porties vast, concludeert dat de legitieme porties niet voldaan kunnen worden uit het banksaldo alleen en dat gedaagde daarom wordt ingekort op haar legaat.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:6227

Zaaknummer: C/13/757053 / HA ZA 24-1061

Rechters: J. Huber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door uitkering voorschotten was taak executeur ondanks openstaande schulden in wezen geëindigd omdat voorschotten ruimschoots voldoende waren om te verwachten/openstaande schulden te voldoen

Uit het huwelijk van de in 1980 overleden A en in 2023 overleden B zijn eisers C en D geboren. Erfgenamen van A waren B, C en D. D is in 1991 overleden met achterlating van zijn echtgenote X/gedaagde en dochter Y. B heeft C en Y tot erfgenamen benoemd en C tot executeur. Uit de verkoopopbrengst van een tot de nalatenschap behorend appartement zijn voorschotten uitgekeerd aan C, Y (en X als erfgenaam van D). Tot de nalatenschap van B behoort tevens een 4/5e eigendomsaandeel in een door X al jaren bewoonde woning waarvan X ook voor 1/5e deel eigenaar is. In haar hoedanigheid van executeur vordert C vervangende toestemming om namens X over te mogen gaan tot verkoop van de woning omdat X daaraan niet wil meewerken en niet verwacht mag worden dat de onverdeeldheid blijft voortduren. X stelt dat C niet-ontvankelijk is omdat haar taak als executeur is geëindigd, nu de nalatenschap geen schulden meer heeft. Zo C executeur zou zijn, is zij alleen bevoegd tot verkoop van de woning als dat nodig is voor de voldoening van schulden van de nalatenschap en daarvan is geen sprake. De rechtbank volgt X in het niet-ontvankelijkheidsverweer omdat C haar vordering uitsluitend als executeur heeft ingediend. C heeft een overzicht van openstaande schulden (waaronder kosten belastingadviseur, notaris, makelaar, belasting, kosten banktransacties en een lening van C in privé aan B). De rechtbank is van oordeel dat alle nog opkomende kosten en belastingen, zoals hiervoor genoemd, te verwachten waren. Een deel daarvan hing samen met de verkoop van het appartement. Hoewel deze schulden nog verwacht konden worden, is ervoor gekozen om na de verkoop van het appartement tot partiële verdeling over te gaan en is de verkoopopbrengst gebruikt om substantiële bedragen uit te keren. De uitgekeerde bedragen overtreffen ruimschoots de omvang van de gestelde kosten en belastingen die voor rekening van de nalatenschap komen. Als niet tot partiële verdeling was overgegaan, had de verkoopopbrengst van het appartement aangewend kunnen worden voor de voldoening van die schulden. De taak van C als executeur zou dan zijn geëindigd. Tegen die achtergrond is de rechtbank van oordeel dat de taak van C als executeur in wezen geëindigd is. Dat betekent dat zij geen vorderingen als executeur meer kan instellen. Maar ook als aangenomen zou moeten worden dat C nog steeds executeur is, worden de

vorderingen afgewezen omdat de voorschotten die in het kader van de partiële verdeling zijn uitgekeerd, ruimschoots voldoende zijn om de gestelde schulden te kunnen betalen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8523

Zaaknummer: C/03/330354 / HA ZA 24-221

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor de berekening van de legitieme porties worden giften op naam van één schenker in aanmerking genomen voor het geheel, ook als deze in gemeenschap van goederen gehuwd was en de giften feitelijk mede ten laste zijn gekomen van zijn echtgenoot.

Uit de zaak onder ERF 2024-0292 blijkt dat in een arrest uit 2021 is geoordeeld dat geïntimeerden A en B ieder een vordering hebben op appellant X als begiftigde van circa € 250.000 (art. 4:89 lid 1 tweede zin BW) en dat X in beginsel verplicht is bedragen te betalen aan A en B, voor zover dit, alle omstandigheden in aanmerking genomen, niet onredelijk is, artikel 4:90 lid 1 BW. Tevens is bepaald dat X dat laatste moet bewijzen. Het hof oordeelde dat X niet is geslaagd in dat bewijs. Het hof geeft aan dat een goede reden om te oordelen dat het onredelijk is om in te korten op een gift, een sterke waardedaling van het geschonkene is die geheel buiten toedoen van de begiftigde is ontstaan als gevolg van bijzondere omstandigheden die redelijkerwijs niet voor zijn rekening behoren te komen (Parl. Gesch. Boek 4 BW (Inv.wet), p. 1865). In deze zaak is eerder het tegendeel het geval. In cassatie oordeelt de Hoge Raad over de overweging van het hof dat degene die toestemming verleent ex artikel 1:88 BW, daarmee geen medeschenker wordt. De Hoge Raad geeft aan dat de wetgever voor het civiele recht uitdrukkelijk ervoor heeft gekozen giften volledig toe te rekenen aan degene die daarbij formeel als schenker partij was. Dit betekent voor de berekening van de legitieme porties dat giften op naam van de erflater op de voet van artikel 4:67 BW in aanmerking worden genomen voor het geheel, ook indien hij in gemeenschap van goederen gehuwd was en de giften feitelijk mede ten laste zijn gekomen van zijn echtgenoot. De Hoge Raad acht wel gegrond de klacht dat het hof onvoldoende gemotiveerd is ingegaan op een stelling dat een schenking door vader en moeder is gedaan omdat de kwijschelding een schuld betrof die verweerder aan de schenkers had, de schenkingsverklaring door hen beiden is ondertekend en dat hieruit blijkt dat deze schenking aan de vader en de moeder moet worden toegerekend.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1238

Zaaknummer: 24/02886

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, F.J.P. Lock, G.C. Makkink en K. Teuben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Testamentair bewindvoerder wordt op verzoek erfgenaam ontslagen wegens ernstig verstoorde verstandhouding en omdat hij zichzelf heeft verrijkt ten koste van het bewindvermogen.

De vader en moeder van X zijn in resp. 2005 en 2019 overleden en hebben hetgeen hun zoon, geïntimeerde X, van hen erfde onder bewind gesteld met de benoeming van appellant tot bewindvoerder. De kantonrechter heeft het verzoek van X tot ontslag van appellant als bewindvoerder toegewezen. Het hof laat die beschikking in stand omdat het van oordeel is dat de verhouding tussen partijen zo ernstig is verstoord dat een goede uitvoering van het bewind, die in beider belang is, niet meer mogelijk is. Het hof stelt vast dat X het optreden van appellant in de laatste jaren als grensoverschrijdend heeft ervaren en daar veel last van heeft. Als voorbeelden vertelt X dat appellant een tracker heeft geplaatst op zijn telefoon, heeft gedreigd het appartement van X te verkopen als X niet akkoord gaat met voorstellen van appellant over de uitvoering van het bewind en dat appellant zich bemoeit met het testament dat X heeft gemaakt, terwijl hij daar als bewindvoerder niets mee te maken heeft. Het hof is van oordeel dat door de gedragingen van appellant als bewindvoerder en het effect daarvan op X en zijn psychische gezondheid, een goede uitoefening van het bewind, zoals de ouders voor ogen zal hebben gestaan, onmogelijk is geworden. Het hof constateert ambtshalve dat appellant geld heeft geleend uit het onder bewind gestelde vermogen, ook al is hij daartoe niet bevoegd. Het hof constateert verder ambtshalve dat appellant als bewindvoerder met geld uit het onder bewind gestelde vermogen een appartement in Frankrijk heeft gekocht dat is verkregen door een speciaal daartoe opgerichte Société Civile, waarvan 64 aandelen tot het onder bewind gestelde vermogen van X behoren en een aandeel (een zogeheten gouden aandeel) tot het vermogen van appellant zelf behoort. Op die manier is een deel van het onder bewind gestelde vermogen verschoven naar het vermogen van appellant, terwijl het appellant niet vrijstaat zich een deel van het onder bewind gestelde vermogen toe te eigenen. Dat dit is gebeurd en niet is hersteld komt mede doordat appellant geen rekening en verantwoording heeft afgelegd aan de kantonrechter en toezicht op het bewind heeft ontbroken. Dat is een tweede gewichtige reden voor zijn ontslag als bewindvoerder.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5172

Zaaknummer: 200.352.727/01

Rechters: J.H. Lieber, M.H.F. van Vught en S. Kuijpers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Advocaat maakt beroepsfout in procedure inzake nalatenschap van de ouders van zijn cliënt maar hoeft geen schadevergoeding te betalen omdat niet aannemelijk is dat de rechtbank tot een ander oordeel zou zijn gekomen als de stukken wel ingediend hadden kunnen worden.

Gedaagde X heeft in de procedure van eiseres A tegen haar broers over de verdeling van de nalatenschappen van hun ouders als haar advocaat opgetreden. Kort en goed vordert A in een verklaring voor recht dat X daarbij beroepsfouten heeft gemaakt en daarvoor aansprakelijk is. Hoewel A de verplichtingen uit artikel 111 lid 3 Rv heeft geschonden, is X daardoor niet zodanig in zijn belangen geschaad dat A niet-ontvankelijk moet worden verklaard. X is volgens de rechtbank tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichtingen jegens A omdat hij pas één dag voor de mondelinge behandeling de datum daarvan heeft doorgegeven aan A waardoor zij geen stukken meer kon indienen. Van een redelijk handelend en redelijk bekwaam advocaat mag worden verwacht dat hij bekend is met de tiendagentermijn voor het indienen van stukken voorafgaand aan de mondelinge behandeling. Voorts mag worden verwacht dat een redelijk handelend en redelijk bekwaam advocaat zijn cliënt tijdig informeert over de datum van de mondelinge behandeling zodat deze, indien gewenst, nog nadere stukken kan indienen.

De rechtbank is echter van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat zij in de betreffende procedure tot een ander oordeel was gekomen als de stukken in die procedure wél waren overgelegd. Nu niet is komen vast te staan dat sprake is van een causaal verband tussen de door X gemaakte beroepsfout en de door A gestelde schade, wijst de rechtbank de vordering tot van schadevergoeding af. De rechtbank wijst verder de klacht af dat X ter zake van het standpunt van A betreffende de peildatum van een woning onvoldoende naar voren zou hebben gebracht. Volgens de rechtbank heeft X dit standpunt uitgebreid naar voren gebracht en staat vast dat de rechtbank van dit standpunt kennis heeft genomen. Dat de rechtbank het standpunt van A niet heeft gevolgd en is uitgegaan van de gebruikelijke peildatum, zijnde het moment van verdeling, betekent niet dat sprake is van een toerekenbare tekortkoming. Ook het verwijt dat ten onrechte geen vordering tot betaling van een som ineens is gedaan, wijst de rechtbank af. Uit de feiten blijkt dat de angst van A dat de broers melding zouden doen bij het

UWV reden was om daarvan af te zien. Ten slotte verwijt A aan X dat hij geen hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank. Gesteld noch gebleken is dat het voeren van een procedure in hoger beroep onderdeel was van de oorspronkelijk door A verstrekte opdracht. Weliswaar stelt A dat zij X nadat de rechtbank vonnis had gewezen heeft verzocht om hoger beroep in te stellen, maar het blijkt nergens uit dat X deze opdracht heeft aanvaard. De rechtbank leidt uit de feiten af dat partijen niet tot overeenstemming zijn gekomen over het instellen van hoger beroep. De rechtbank veroordeelt A in de proceskosten, waarbij de voornoemde schending door A van artikel 111 Rv een rol speelt.

In ECLI:NL:GHARL:2025:5136 komen uitsluitend procesrechtelijke aspecten aan bod. X heeft bij de rechtbank, nadat er een mondelinge behandeling is geweest, bij wijze van incident (onder meer op grond van artikel 843a (oud) Rv) gevorderd A te bevelen stukken in het geding te brengen. De rechtbank heeft de incidentele vordering toegewezen in een tussenvonnis van 5 maart 2025 (verder: het tussenvonnis). Het tussenvonnis is gewezen door een andere rechter dan de rechter die de mondelinge behandeling heeft gedaan. A komt in hoger beroep van het tussenvonnis en verzoekt het hof dat vonnis te vernietigen. A wil (primair) dat de incidentele vordering alsnog wordt afgewezen, althans (subsidiair) dat de zaak wordt terugverwezen naar de rechtbank, om de vordering in het incident te laten beoordelen door de rechter die de mondelinge behandeling heeft gedaan. Het hof verklaart A niet-ontvankelijk. Tegen het tussenvonnis staat slechts tegelijkertijd met het eindvonnis hoger beroep open, tenzij de rechter anders heeft bepaald (art. 337 lid 2 Rv). Er is geen verlof verleend voor tussentijds hoger beroep. Voor zover een beroep is gedaan op een doorbrekingsgrond in verband met een schending van het onmiddellijkheidsbeginsel geldt dat de doorbrekingsgronden niet van toepassing zijn in geval van het tijdelijke appèlverbod van artikel 337 lid 2 Rv.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:7090

Zaaknummer: C/05/439991 / HZ ZA 24-277

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat de nalatenschap van de moeder van de onder curatele gestelde complex is en de curator bestuurslid is van de enig erfgenaam benoemt het gerecht een bijzonder curator.

In april 2025 is X onder curatele gesteld en is Y tot curator benoemd. Erfgenaam van de moeder van X is stichting A, waarvan de curator Y van curanda tevens vicevoorzitter is. Deze stichting heeft als doel de belangen en het welzijn van de curanda te dienen. Volgens het gerecht kan de combinatie van de rol van curator en die van vicevoorzitter van de stichting, theoretisch tot een situatie leiden waarin persoonlijke of functionele belangen van de curator niet volledig parallel lopen met die van de curanda. Ook indien geen sprake is van daadwerkelijke belangenverstrengeling, kan onder deze omstandigheden al snel de schijn daarvan ontstaan. Daarnaast gaat het om een complexe en juridisch inhoudelijke materie zodat het gerecht het dan ook, mede gelet op de bijzondere zorgplicht die geldt in het kader van curatele, noodzakelijk acht dat de vermogensrechtelijke en juridische belangen van de curanda op onafhankelijke wijze worden beoordeeld en vertegenwoordigd. Het gerecht acht het daarom, gelet op voormelde belangen van de onder curatele gestelde, noodzakelijk dat er in deze situatie een onafhankelijke juridische blik wordt gewaarborgd. Niet met het oog op verwijt of correctie, maar ter ondersteuning en in samenwerking met de curator in een juridische en organisatorische complexe situatie. Gelet op het bepaalde in artikel 1:250 BW benoemt het gerecht een bijzondere curator die de belangen van de curanda in dit kader kan behartigen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 07-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:173

Zaaknummer: CUR202500421

Rechters: M.E.B. de Haseth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

Het hof wijst de vordering van de kleindochter/appellante af tot huurvoortzetting van de door haar in juli 2023 overleden grootmoeder gehuurde woning. Appellante is tijdens haar minderjarigheid bij grootmoeder gaan wonen en haar in mei bij verhuurder ingediende verzoek is in juni 2023 afgewezen wegens het ontbreken van een gemeenschappelijke huishouding. Na het overlijden van grootmoeder is de huur door een van haar dochters opgezegd en is afgesproken dat appellante tot einde december in de woning mocht blijven wonen. De overwegingen van de kantonrechter tot afwijzing van de huurvoortzetting, waren dat appellante als minderjarige bij haar grootmoeder is ingetrokken, waarmee de relatie tussen haar en grootmoeder in feite gelijk te stellen is met een ouder-kindrelatie. Het samenleven van een kind met zijn ouder na het zelfstandig worden van het kind kan slechts onder bijzondere omstandigheden worden gezien als een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Van zulke bijzondere omstandigheden is niet gebleken. Het hof bevestigt het oordeel van de kantonrechter en meent dat te weinig is gesteld om er een gemeenschappelijke huishouding uit te kunnen afleiden, onder meer omdat appellante jarenlang slechts minimale uitgaven aan boodschappen heeft gedaan en toen zij twintig was, naar een woning heeft gezocht. Interessant is met namen de overweging van het hof dat tante de huur niet kon opzeggen. Uit artikel 7:268 lid 2 BW volgt dat appellante de huurovereenkomst gedurende zes maanden na het overlijden van grootmoeder heeft voortgezet. Op het moment dat tante de huurovereenkomst opzegde, was dus sprake van een door appellante voortgezette huurovereenkomst. Tante kon geen huurovereenkomst opzeggen die door appellante was voortgezet, tenzij appellante daarmee instemde.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1708

Zaaknummer: 200.342.532/0

Rechters: P. Glazener, G. Dulek-Schermers en D. Aarts

Wetsartikelen: